

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
 τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
 διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐβίλη Κόλλινς, μεταφράσις Χαρ.
 Ἀννίου. (Συνέχ.). — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχ.).
 — Ἡ ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diény.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἡμερῶσις 6
 Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 10. Ἐν Ῥουσίᾳ ρούβλια 4.
 ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

H. BOETZEL

Ἐφάνη παρατηρῶν με μετὰ τινος δυσπιστίας. (Σελ. 156).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσις Χαραλάμπους Ἀννίου

[Συνέχεια ἴδι προηγούμενον φύλλον].

Οἱ λιπόσαρκοι αὐτῆς βραχίονες, ὅτε ἀνύψου τὰς χειρίδας τῆς χονδροειδοῦς ἐσθῆτος ἦν ἔφερε πρὸς πλείονα ἀσφάλειαν, διηγοῦντο τὴν θλιβεράν τοῦ παρελθόντος ἱστορίαν· ἀλλ' εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἔλαμπεν ἀκόμη ἡ ἀσβεστος φλόξ τοῦ ὄλωσ ἀνδρικοῦ θάρρους της. Ἐβλεπον χονδρὰ δάκρυα συναθροισζόμενα εἰς τὴν ἀκρὰν τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐκείθεν βέοντα βραδέως διὰ τῶν παρειῶν αὐτῆς ἐνώ-

μοὶ ἐλάλει. Ἄλλ' ἀνακτήσασα αἴφνης τὴν καταβληθεῖσαν παλαιὰν αὐτῆς ζωρότητα, ἀπέμαζεν αὐτὰ ἐν σπουδῇ καὶ ἀνεύρεν εἰς τὸ μείδιμα τῆς ἀσθενῆ ἀντανάκλασιν τῆς ἐξάψεως, ἧτις ἐνεψύχου αὐτὴν ἄλλοτε.

— Μὴ ἀμφιβάλλης περὶ τοῦ θάρρους μου, Βάλτερ, ἔλεγε δικαιολογουμένη. Κλαίει ἡ ἀδυναμία μου, δὲν κλαίω ἐγώ. Θὰ τὴν δαμάσωσιν αἱ οἰκιακαὶ μέριμναι, ἂν δὲν κατορθώσω νὰ τὴν ὑπερικήσω ἐγώ.

Πιστὴ δὲ εἰς τὸν λόγον της, κατὰ τὴν ἐσπερινὴν ἡμῶν συνάντησιν, ὅτε ἐκάθησε ν' ἀναπαυθῆ ἐκ τῶν μόχθων τῆς ἡμέρας, εἶχεν ἤδη καταγάγει πληρεστάτην νίκην,

Οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ της, οἱ τόσων ἐκφράζοντες ὑπερηφάνειαν, ἐξηκόντιζον ἐπ' ἐμοῦ τινὰς τῶν πρώην αὐτῶν λάμπσεων.

— Ἀκόμη δὲν ἐξέπεσα πολὺ, μοὶ ἔλεγεν· εἶμαι ἀξία ἐμπιστοσύνης ὡς πρὸς τὸ εἰς ἐμὲ ἀφορῶν μέρος τῆς κοινῆς ἐπιχειρήσεώς μας...

Πρὶν δὲ προφθάσω ν' ἀπαντήσω προσέθηκε μετὰ φωνῆς ταπεινοτέρας·

— Εἶμαι ἀξία ὡσαύτως νὰ συμμερισθῶ τοὺς κινδύνους, οἵτινες θὰ παρουσιασθῶσι εἰς τὸ μέλλον· μὴ τὸ λησμονήσης ὅταν ἐπιστῇ ἡ ὥρα.

Ὅτε δὲ ἡ ὥρα ἐπέστη πράγματι τὸ ἐνεθυμήθη.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου, ὁ καθημερινὸς ἡμῶν βίος εἶχεν ἤδη κανονισθῆ· εὐρισκόμεθα οἱ τρεῖς ἐν παντελεῖ μονώσει, ὡσεὶ ἡ οἰκία ἐν ἡ κατωκούμεν ἦτο ἔρημος νῆσος, καὶ τὸ ἀπέραντον δίκτυον τῶν ὁδῶν καὶ αἱ μυριάδες τῶν ὁμοίων μὲ ἡμᾶς πλασμάτων ἄτινα μᾶς περιστοιχίζον ἦσαν τὰ κύματα ἀχανοῦς ὠκεανοῦ. Ἡδυνάμην λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἀπολαύσω βραχείας ἀναπαύλης, ὅπως δυνηθῶ κάλλιον νὰ μελετήσω τὸ σχέδιον τῆς ἐκστρατείας μου, καὶ νὰ ἐξασφαλίσω ἀπὸ τῆς ἐπαύριον εἰ δυνατόν τὰ ὄπλα, τ' ἀναγκαιοῦντα διὰ τὸν ἀγῶνα ὃν ἐμελλον νὰ ἐπιχειρήσω κατὰ τοῦ σίρ Πέρσιβαλ καὶ τοῦ κόμητος.

Παρητήθην πάσης ἐλπίδος τοῦ νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος τῆς Λαύρας ὄχι τὸσον ἡ ἰδιότητος τοῦ ἀτομικῆ μαρτυρία, ὅσον ἡ τῆς Μαριάννας. Ἐὰν δὲν τὴν ἀγαπῶμεν τὸσον φιλοστόργως, ἔὰν δὲν ἡδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πεποιθήσιν μᾶλλον εἰς τὰ ὁμιόμενα τῆς στοργῆς μας παρὰ εἰς αἰανδῆποτε προσπαθειῶν τῆς λογικῆς, εἰς αἰανδῆποτε λεπτότητα τῆς παρατηρήσεως, μόνῃ ἡ ὄψις τῆς θᾶ ἤρκει νὰ ἐμβάλῃ ἡμᾶς εἰς δισταγμούς.

Αἱ ἐξωτερικαὶ ἀλλοιώσεις, αἱ προσελθοῦσαι εἰς αὐτὴν ἐξ αἰτίας τῶν στενοχωριῶν καὶ τῶν τρόμων τοῦ παρελθόντος, ἐπὶ ἡξήσαν εἰς βαθμὸν φοβερόν, ἀπελπιστικόν, ἀπαίσιον τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἄννης Κάδερικ ὁμοιότητα. Ὅτε διηγήθην τὰ γεγονότα, τὰ ἐπελθόντα κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐν Λίμμεριτζ - Χάουζ διαμονῆς μου, ἐσημείωσα περιστατικόν τι, διότι τὸ παρετήρησαν ἀμφότεραι, ὅτι δηλαδὴ ὅσον θαυμαστὴ καὶ ἂν ἦτο εἰς τὸ σύνολον ἡ ὁμοιότης, παρουσιάζεν οὐχ ἦττον οὐσιώδεις ἀτελείας εἰς τὴν ὡς πρὸς τὰ καθέκαστα παραβολὴν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν βλέπων τις ἀμφοτέρως ἐγγὺς ἀλλήλων δὲν ἡδύνατο νὰ πλανηθῆ ὡς πρὸς τὴν διάκρισιν, ὅπως συμβαίνει συνήθως εἰς τὰ διδυμα. Ἄλλὰ νῦν δὲν ἡδυνάμην δυστυχῶς νὰ βεβαιώσω τοιοῦτό τι. Αἱ θλίψεις καὶ τὰ βᾶσανα, δι' ἃ ἄλλοτε ἠλεγχον ἐμαυτὸν ὡς ἀποτολμήσαντα νὰ τὰ συνδυάσω, ἔστω καὶ εἰς ἐφήμερον ὅπως σκέψιν μετὰ τοῦ μέλλοντος τῆς Λαύρας Φαίρη, εἶχον ἀποτυπώσει ἐπὶ τῆς νεαρᾶς καλλονῆς τῆς τὸ βέβηλον αὐτῶν στίγμα, ἡ δὲ ἀπαίσιος ὁμοιότης, ἣν εἶχον ἄλλοτε διίδει ἐν στιγμῇ φρικιάσεως καὶ μόνον νοερῶς, ἦτο τανῦν ὁμοιότης ζωηρὰ καὶ πραγματικῆ, ἣς τὴν ἀκρίβειαν ἐπεκύρουν οἱ ἴδιοι μου ὀφθαλμοί. Ἐνὰ ἄτομα, γνώριμοι ἀπλοῖ, ἡ καὶ φίλοι ἔστω μὴ παρατηρήσαντες αὐτὴν ἄλλοτε μεθ' οἷας καὶ ἡμεῖς προσοχῆς, ἂν τυχόν ἤθελον τὴν ἰδεῖν κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἡμέρας, θὰ ἐδίσταζον βεβαίως, χωρὶς ποσῶς διὰ τοῦτο νὰ εἶναι ἀξιόμμεπτοι, ἂν πράγματι αὐτὴ ἦτο ἡ ἰδία ἐκείνη Λαύρα, ἣτις ἄλλοτε ἀπέσπα τὸν ἐνθουσιώδη αὐτῶν θαυμασμόν.

Ἄλλὰ καὶ τι χειρὸν συνέβαιναν. Ἡ μόνῃ περιστασις ἐφ' ἣς κατ' ἀρχὰς ἠλπίζαμεν ὅτι ἡδυνάμεθα νὰ βασισθῶμεν, δηλαδὴ τὸ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὡς

πρὸς ἄτομα καὶ γεγονότα, ἄτινα οὐδεὶς ἀπατεῶν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ γινώσκῃ ὅπως αὐτὴ, κατεδείχθη καὶ αὐτὴ ἐκλιπούσα μετὰ τὰς τελευταίας θλιβερὰς ἀποπειράς ἡμῶν. Ὅσον δὴποτε λεπταὶ ἡ ἀβραὶ καὶ ἂν ἦσαν αἱ προφυλαξίαι, ἃς ἡ Μαριάννα καὶ ἐγὼ μεταχειρίζομεθα, οἰαδῆποτε τὰ μέσα δι' ὧν ἐπιχειροῦμεν νὰ ἐνισχύσωμεν καὶ κραταιώσωμεν βαθμηδὸν τὰς τεταραγμένας καὶ ἐξησθετισμένας αὐτῆς διανοητικὰς δυνάμεις, ἡ χρῆσις αὐτῶν καὶ καὶ ἡ δοκιμὴ μᾶς ἐπειθεν ὅτι ἐπέκειτο κίνδυνος, ἂν ἐπεμένομεν ἀναγκάζοντες τὴν μνήμην αὐτῆς νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὰ συμβάντα τοῦ θυελλώδους καὶ φρικαλέου παρελθόντος.

Τὰ μόνῃ τοῦ παρελθόντος περιστατικὰ, ἄτινα ἀκινδύνως ἀπετολμῶμεν νὰ ὑπενθυμίζωμεν αὐτῇ, ἦσαν πᾶσαι καὶ αὐταὶ αἱ ἔσχαται λεπτομέρειαι τοῦ ἐν Λίμμεριτζ οἰκικοῦ βίου, κατὰ τὴν παρελθούσαν εὐδαιμόνα ἐποχὴν. Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐξήγειρα τὰς ἀναμνήσεις τῆς ταύτας, δεῖξας εἰς αὐτὴν τὸ σχέδιον τοῦ περιπτέρου ὅπερ μοὶ ἐνεχείρησε τὴν πρωίαν τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας, καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν εἶχον πλέον ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία νέας ἐποχῆς ἐλπίδων. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, μετὰ πάσης προφυλαξέως ἀπεδώκαμεν τρόπον τινὰ εἰς τὸ πνεῦμά τῆς τὴν ἡὼ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων ἡμερῶν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἀφ' ὧν ἡ συμφορὰ ἐφαίνετο ἐξαλείψασα πᾶσαν ἐκφρασίαν, ἔρριψαν ἐπὶ τῆς Μαριάννας καὶ ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα ἐν ᾧ περιείχετο εἶδος τι νέου ἐνδιαφέροντος καὶ ἀόριστός τις ἀνάγκη σκέψεως ἡ τοῦτο φλόξ μόλις ἀναθρώσκουσα ἦν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐξωγονήσαμεν μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς. Ἡ γόρασα δι' αὐτὴν πυξίδα χρωμάτων καὶ λεύκωμα ἐντελῶς παρόμοιον μ' ἐκεῖνο ὅπερ τὴν εἶδον νὰ κρατῆ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης συναντήσεώς μας. Ἐκ νέου, καὶ ἐκ νέου, μετ' ἀρρήτου χαρᾶς, κατὰ τὰς ὥρας ἃς ἡδυνάμην νὰ ὑπεξαίρω ἐκ τῆς ἐργασίας μου ὑπὸ τὸ ὠχρὸν φῶς τῶν ἡμερῶν τοῦ Λονδίνου, ἐντὸς πενιχρᾶς οἰκίας τοῦ Λονδίνου, εὐρέθην παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς διευθύνων τὸν ἀμφίβολον χρωστικῆς τῆς καὶ βοηθῶν αὐτὴν εἰς τὸ ἀσθενές τῆς ἔργον. Καθ' ἐκάστην κατέγεινα νὰ ἰσχυροποιήσω τὸ νέον τοῦτο ἐνδιαφέρον ἕως ὅτου ριζώσῃ καὶ ἀποκτήσῃ πλέον θέσιν ἀσφαλῆ ἐν τῷ κενῷ καὶ ἀέργῳ βίῳ τῆς ἕως ὅτου αὐτὴ μόνῃ τῆς ἤθελε συνειθίσει νὰ σκέπτηται περὶ τῆς ζωγραφικῆς, νὰ καταγίνεται αὐθορμητῶς εἰς αὐτὴν ἀνευ τινὸς βοηθείας, νάνευρῖσκη εἰς αὐτὴν ἀσθενῆ ἀνταύγειαν τῆς ἀθῶως ἡδονῆς, ἣν παρεῖχον πρὸς αὐτὴν ἄλλοτε αἱ ἐνθαρρύνσεις μου, νὰ χαίρῃ ὁσημέραι περισσότερον διὰ τὰς εἰς τὴν τέχνην προόδους τῆς, νάνακτήσῃ βαθμηδὸν τὰ αἰσθήματα, ἄτινα ἀνῆκον εἰς τὸν βίον ἀφ' οὗ ἐξέπεσεν, εἰς τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐδαιμονίαν τῶν παρελθουσῶν ἡμερῶν.

Οὕτω διὰ τοῦ ἀθῶου αὐτοῦ στρατηγῆματος ἀνυψούτο βραδέως ἡ διάνοιά τῆς. Κατὰ τὰς εὐδαίμονας ἡμέρας ὠδηγοῦμεν αὐ-

τὴν εἰς μίαν τῶν μᾶλλον ἡσυχῶν πλατειῶν τῆς παλαιᾶς πόλεως, κειμένην εἰς τὰ περίξ τῆς κατοικίας μας, ὅπου οὐδὲν θὰ παρούσαστο τὸ δυνάμενον νὰ ἐνοχλήσῃ αὐτὴν. Ἐκ τοῦ εἰς τὴν Τράπεζαν καταθεθειμένου ποσοῦ παρελαμβάνομεν ἐκάστοτε ὀλίγα χρήματα διὰ τὴν χορηγίωσιν εἰς αὐτὴν ὀλίγον ἐκλεκτὸν οἶνον καὶ τροφὴν καθαρὰν καὶ οὐσιώδη, οἷαν ἀπῆται ἡ κατάστασις τῆς υἱείας τῆς. Τὴν ἐσπέραν διεσκεδάζομεν αὐτὴν μὲ τινὰς παιδιὰς ἀπλουστάτας διὰ παιγνιοχάρτων, ἃς καὶ διάνοια παιδίου ἡδύνατο εὐχερῶς νὰ κατανοήσῃ καὶ μὲ τὴν ἐξέτασιν συλλογῶν εἰκονογραφικῶν, ἃς εὐκόλως ἐπρομηθευόμεν παρὰ τοῦ παρέχοντός μοι τὴν ἐργασίαν χαρακτοῦ. Τοιοῦτοτρόπως δὲ διὰ παντοίων ἄλλων ἀναλόγων μέσων, μετ' ἀρχᾶς προσοχῆς προσεπαθοῦμεν παντὶ σθένει νὰ πρᾶύνομεν αὐτὴν, νὰ τὴν βοηθήσωμεν νὰ συνέλθῃ, καὶ ἐνθαρρυνόμενοι ἀμοιβαίως, ἐστηρίζομεν πάσας τὰς ἐλπίδας μας ἐπὶ τῆς ὑπομονῆς καὶ τοῦ χρόνου, πρὸ πάντων δὲ ἐπὶ τῆς περιστοιχίζούσης αὐτὴν ἀμειώτου στοργῆς μας, ἣτις οὐδέποτε εἶχεν ἀπελπισθῆ περὶ τοῦ μέλλοντός τῆς. Πλὴν νᾶποσπάσωμεν αὐτὴν ἀνηλεῶς ἀπὸ τῆς μονώσεως καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς, νὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νάντικρύσῃ ἄτομα ξένα, ἡ γνωρίμους ἀδιαφόρους ἰσοδυναμοῦντας δι' αὐτὴν πρὸς ἀγνώστους, νὰ ἐξεγείρωμεν εἰς τὸ πνεῦμά τῆς τὰς ὀδυνηρὰς ἀναμνήσεις τῆς παρελθούσης ζωῆς τῆς, ἀφοῦ κατεβάλλομεν τόσας προσπάθειας νὰ ἐξαλείψωμεν αὐτὰς ἐκ τῆς μνήμης τῆς, τοῦτο δὲν ἀπετολμῶμεν νὰ πράξωμεν οὐδ' ἐπιώφελεια τῆς. Ὅσον δὴποτε καὶ ἂν ἤθελε μᾶς στοιχίσει ἡ θυσία, ὅσον μακρὰ, κοπιώδης, θλιβερὰ καὶ ἂν ἦτο ἡ χρονοτριβὴ ἣν εἶδει νὰ ὑποστῶμεν, τὸ πρὸς αὐτὴν γινόμενον ἀδίκημα, ἔὰν ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατόν νὰ καταπολεμηθῇ, θὰ καταπολεμηθεῖτο ὑφ' ἡμῶν, ἀνευ τῆς συνδρομῆς τῆς, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ ὅπως ἐν ἀγνοίᾳ τῆς.

Ἀφοῦ ἐλάβομεν τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἀνγκαῖον ἦτο νὰποφασίσωμεν καὶ περὶ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἡδυνάμεθα νάντικμετωπίσωμεν τοὺς πρώτους κινδύνους καὶ ποῖα ἐπρέπε νὰ εἶνε αἱ πρώται ἡμῶν ἀπόπειραι.

Ἀφοῦ συνεσκέφθην μετὰ τῆς Μαριάννας, ἀπεράσισα νὰ ποιήσω ἕναξιν, συνάγων κατ' ἀρχὰς ὅσον τὸ δυνατόν πλείστας πληροφορίας, καὶ ἀκούων κατόπιν τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Κάουρ, ἐπὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ ὁποίου ἠλπίζομεν μετὰ βεβαιότητος καὶ νὰ μάθω μέχρι τίνος βαθμοῦ μᾶς ἐπῆρκει ἡ συνδρομὴ τοῦ νόμου. Ἐπρέπε πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Λαύρας νὰ μὴ ἐξαρτηθῇ τὸ μέλλον τῆς ἐκ τῶν ἰδικῶν μου μεμονωμένων προσπαθειῶν, ἐνόσφ μοὶ ἀπέμενε ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη πιθανότης ὅτι ἡδύνατο ἡ θέσις μας νὰ ἐνισχυθῇ διὰ τινὸς οἰαδῆποτε ἀσφαλοῦς συνδρομῆς.

Ἡ πρώτη πηγὴ τῶν πληροφοριῶν εἰς ἣν ἀνέτρεξα ἦτο τὸ Ἡμερολόγιον, ὅπερ ἡ Μαριάννα Χαλκομβ εἶχε γράψῃ ἐν Μπλάκουάτερ-Πάρκ. Ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ τινες σε-

λίδες εἰς ἐμὲ ἀφορῶσαι, ἃς δὲν ἐπεθύμει νὰ μοὶ δεῖξη. Κατ' ἀκολουθίαν μοὶ ἀνεγίνωσκεν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὸ χειρόγραφόν της, ἐγὼ δὲ βαθμηδὸν ἐλάμβανον τὰς ἀναγκαίας σημειώσεις. Δὲν ἠδυνάμεθα ἄλλως νὰ διαθέσωμεν τὸν ἀπαιτούμενον πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο καιρὸν, εἰμὴ ἀγρυπνοῦντες μέχρι βαθείας νυκτός. Κατετίψαμεν τρεῖς ἑσπέρας, ἤρκεσαν δὲ αὐταὶ ὅπως καταστῶ ἐνήμερος εἰς ὅσα ἠδύνατο νὰ με πληροφορήσῃ ἡ Μαριάννα.

Ἐπεχείρησα κατόπιν νὰ συναζῶ ὅσας ἐπιπροσθέτους μαρτυρίας ἠδυνάμην νὰ ἐπιτύχω ἐξωθεν, χωρὶς νὰ ἐξεγείρω ὑποψίας. Ἐπορεύθην αὐτοπροσώπως πρὸς τὴν κυρίαν Βέζεϋ διὰ νὰ μάθω ἂν ἡ Λαύρα ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, διαβεβαιώσασα ὅτι εἶχε διανυκτερεύσει εἰς τὴν οἰκίαν της. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην κηδόμενος τῆς ἡλικίας καὶ τῆς ἀσθενείας τῆς κυρίας Βέζεϋ — πρὸς δὲ τηρῶν ὅπως εἰς ὅλας τὰς παρομοίας περιστάσεις τὴν δέουσαν προφύλαξιν — ἀπέκρουσα τὴν ἀληθῆ θέσιν μας, φροντίζων νὰ ποικαλῶ πάντοτε εἰς τὴν ὁμιλίαν τὴν Λαύραν, μακαριτίδα κυρίαν Κλαύδ.

Ἡ ἀπάντησις τῆς κυρίας Βέζεϋ ἐπεβεβαίωσε τὰς εἰκασίας μου. Ἡ Λαύρα εἶχε πράγματι μυνῆσει ὅτι ἐσκόπει νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γηραιᾶς αὐτῆς φίλης, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπραγματοποίησε τὴν ὑπόσχασίν της. Καὶ εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν, καθὰ δικαίως ὑπέθετον, ὡς καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας, ὁ λογισμὸς της τῇ παρίστα συγκεχυμένως ὡς γεγονὸς τετελεσμένον σχέδιον ἀπλῶς ἀποφασίσθην. Αἱ ψευδεῖς αὐταὶ τῆς διανοίας της ἐκλάμψεις, αἱ ἀκούσαι διαψεύσεις τῶν λεγομένων της ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας δὲν ἦσαν ἀνεξήγητοι. Ἦτο ὅμως πιθανώτατον ὅτι ἠδύνατο νὰ προέλθωσιν ἐξ αὐτῶν βαρύνταται δι' αὐτὴν συνέπειαι. Ἦσαν ἡ κυρία ἀφορμὴ ἢ ἐμποδίζουσα τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἐνεργείας μας, καὶ ἐπέχεον εἰς τὸ σύνολον τῶν προσπαθειῶν μας σκιάν, ζημιούσαν σοβαρῶς τὴν συνάφειαν αὐτοῦ.

Ὅτε ἐζήτησα τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἡ Λαύρα εἶχε πέμψει ἐκ Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ πρὸς τὴν κυρίαν Βέζεϋ, μοὶ ἐνεχειρίσθη αὕτη ἀνευ τοῦ φακέλλου, διότι οὗτος ῥίφθεις τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς παραλαβῆς εἰς τὴν κάλαθον τῶν ἀχρήστων χαρτίων ἐξηφανίσθη.

Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔφερε καμμίαν ἡμερομηνίαν, οὔτε κἀν τὴν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, περιεῖχε δὲ μόνον τὰς ἐξῆς γραμμαάς :

Φιλτάτη κυρία Βέζεϋ. Εὐρίσκομαι εἰς δεινοτάτην στενοχωρίαν καὶ ἀδημονίαν. Ἐνδέχεται αὐριον τὴν ἑσπέραν νὰ ἔλθω νὰ σὰς εὐρῶ καὶ νὰ σὰς ζητήσω ἄουλον ὅπως διανυκτερεύσω. Δὲν δύναμαι εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην νὰ ἐκταθῶ περισσώτερον. Τὴν γράφω κατεχόμενη ὑπὸ τοιοῦτου φόβου μὴ ἀνακαλυφθῶ, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκθέσω σαφῶς τὰς ἰδέας μου. Σὰς παρακαλῶ νὰ ἐδρεθῆτε εἰς τὴν οἰκίαν σαν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀφίξεώς μου. Τότε θὰ σὰς ἀνακοινῶ τὰ πάντα.

Ἡ ἀγαπῶσα ὑμᾶς

Λαύρα.

Ποῖον ὄφελος ἠδυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τῶν γραμμῶν τούτων; Οὐδέν, βεβαίως.

Ἐπιστρέψας ἐκ τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Βέζεϋ συνεβούλευσα τὴν Μαριάνναν νὰ γράψῃ χωρὶς νὰ παραλείψῃ τὰς προφυλάξεις, ἃς καὶ ἐγὼ ἔλαβον, πρὸς τὴν κυρίαν Μίτσελσον. Ἡδύνατο, ὅπως ἤθελε νομίσει καταλλήλοτερον, νὰ ἐκφράσῃ γενικῶς ὑποψίας τινὰς ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν τοῦ κόμητος Φόσκου, ὧφειλε δὲ νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς πρώην ἐπιστατορίας πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἀληθείας ἀκριβῆ ἐκθεσίν τῶν γεγονότων. Ἐνῶ ἀνεμένομεν τὴν ἀπάντησιν, ἣτις ἔφθασε μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, μετέβην πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐν Σκίντ-Τζῶνς Γουὶδ ἱατροῦ, παρουσιάσθην ὅμως ὡς ἀπεσταλμένος τῆς δεσποινίδος Χάλκουμ, ὅπως συμπληρώσω ἐν ἀνάγκῃ τὰς πληροφορίες, ἃς ὁ κύριος Κάϋρλ ἀνέλαβε τὴν φροντίδα νὰ συναγάγῃ περὶ τῶν τελευταίων στιγμῶν «τῆς μακαριτίδος κυρίας Κλαύδ». Τῇ συνδρομῇ τοῦ κυρίου Γουὶδρικ, ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω ἀντίγραφον τοῦ περὶ τοῦ θανάτου αὐτῆς πιστοποιητικῶ καὶ νὰ λάθω συνέντευξιν μετὰ τῆς γυναικὸς εἰς τὴν ἀνετέθη ἢ προπαρασκευαστικὴ διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἐργασία, καὶ ἣτις ἐκαλεῖτο Ἰωάννα Γκόουλδ. Τῇ μεσολαβήσει ταύτης ἠδυνήθην νὰ γνωρίσω τὴν ὑπέρβριαν Ἐσθῆρ Πίγγορν, ἣτις κατέλιπε τὴν ὑπηρεσίαν ἕνεκα ἀσυμφωνίας πρὸς τὴν κυρίαν της, κατῴκει δὲ εἰς τὰ περίξ, ἐν τῇ οἰκίᾳ οἰκογενεῖας τινος γνωστῆς τῇ κυρίᾳ Γκόουλδ. Τοιοῦτοτρόπως ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω τὰς ἐκθέσεις τῆς ἐπιστατορίας, τοῦ ἱατροῦ, τῆς Ἰωάννας Γκόουλδ καὶ τῆς Ἐσθῆρ Πίγγορν, ἀκριβῶς ὅπως ἀνεγράφησαν ἐν ταῖς προηγούμεναις σελίσιν.

Ἐφοδιασθεὶς διὰ τῶν σπουδαιωτάτων αὐτῶν ἐγγράφων ἐθεώρησα ἐμαυτὸν ἀρκούντως προπαρασκευασμένον διὰ τὴν ἡν ἐπεθύμου μετὰ τοῦ κυρίου Κάϋρλ σύσκεψιν. Ἡ Μαριάννα ἔγραψε πρὸς αὐτὸν τίς ἡμην, ὀρίζουσα τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐπεθύμου νὰ συνδιαλεχθῶ μετ' αὐτοῦ.

Ἐῦρον εὐκαιρίαν ἐν τούτοις κατὰ τὴν πρωίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας νὰ ὀδηγήσω τὴν Λαύραν εἰς τὸν συνήθη περίπατόν της, ἔπειτα δὲ νὰ παραμείνω πλησίον τῆς διὰ τὸ μάθημα τῆς ζωγραφικῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμαζόμεν ν' ἀπέλθω, ὕψωσε τὸ βλέμμα της πρὸς ἐμὲ καὶ εἶδα τὴν φυσιογνωμίαν της ἐκφράζουσαν ἀσυνήθη ἀνησυχίαν, εἶτα αἱ χεῖρές της ἤρχισαν ὡς ἄλλοτε νὰ περιπλανῶνται ἀορίστως μεταξὺ τῶν διεσπαρμένων ἐπὶ τῆς τραπέζης μολυβδίδων καὶ χρωστήρων.

— Δὲν μ' ἐβάρυνθες ἀκόμη, δὲν εἶνε ἀληθές; μοὶ εἶπεν. Δὲν με ἀφίνεις βέβαια διὰ αὐτὸν τὸν λόγον; . . . Ἢ προσπαθῆσω ν' ἀσκηθῶ καλλίτερα; . . . Ἢ προσπαθῆσω νὰ ἱατρευθῶ γρηγορώτερα. . . Με ἀγάπῃς ὅπως ἄλλοτε, Βάλτερ, τώρα ὅπου εἶμαι τόσο ὠχρὰ, τόσο ἰσχνή, τόσο βραδεῖα εἰς τὴν πρῶτον τοῦ μαθήματος;

Οἱ λόγοι της ἦσαν ἀκριβῶς λόγοι παιδίου, διέβλεπα δὲ εἰς τὸν λογισμὸν της ἀληθῆ παιδικὴν ἀγνότητα. Ἐμείνα ἐπίτινα εἰσέτι ὥραν πλησίον της διὰ νὰ τῇ

εἶπω πόσον προσφιλεστέρα μοὶ ἦτο τότε παρὰ οἰκνῆποτε ἄλλην ἐποχὴν.

— Προσπάθησε ν' ἀναρρώσης, τῇ ἔλεγον ἐνθαρρύνων τὴν νέαν ἐλπίδα ἣν ἔβλεπον ἀνατέλουσαν εἰς τὴν ψυχὴν της προσπάθησε ν' ἀναρρώσης χάριν τῆς Μαριάννας καὶ χάριν ἐμοῦ.

— Ναί, ἀπάντα αὐτὴ καταγινομένη πάλιν εἰς τὸ μάθημα, θὰ πράξω τὰ πάντα, διότι καὶ οἱ δύο τῶν με ἀγαποῦν τόσο πολὺ!

Εἶτα ἀνυψῶσα αἶφνης τὴν κεφαλὴν :

— Μὴ μείνης πολλὴν ὥραν μακρὰν μου, προσέθηκεν. Τὸ σχέδιόν μου, Βάλτερ, δὲν πηγαίνει καλά, ὅταν σὺ δὲν εἶσαι πλησίον μου νὰ με βοηθῆς.

— Ἢ ἐπιστρέψω ἀμέσως, ἀγαπητὴ κόρη, θὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως διὰ νὰ βεβαιωθῶ ἂν προουδῆς εἰς τὸ μάθημα. . .

Καὶ ἤσθονόμην ἐκλείπουσαν ἀκουσίως τὴν φωνὴν μου, ἐδέησε δὲ νὰ καταβάλω μεγάλην προσπάθειαν, ὅπως βιάσω ἐμαυτὸν καὶ ἐξέλθω τοῦ δωματίου. Δὲν ἦτο καταλλήλος ἡ στιγμὴ ν' ἀπολέσω, τὴν ἀταραξίαν καὶ τὴν ἰσχνὴν τῆς θελήσεως, ἀφοῦ ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἠδύνατο ταῦτα νὰ μοὶ φανῶσι τόσο χρήσιμα.

Ὅτε ἤνοιγα τὴν θύραν, ἔνευσα εἰς τὴν Μαριάνναν νὰ με ἀκολουθήσῃ μέχρι τῆς κλίμακος. Ἐπρεπε νὰ προειδοποιήσω αὐτὴν περὶ τῶν ἐνδεχομένων συνεπειῶν ἃς θᾶσσον ἢ βραδίον ἠδύνατο νὰ ἔχη ἢ ἐλευθέρως εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου περιπλανηθείς μου. . .

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἐπιστρέψω μετ' ὀλίγας ὥρας, τῇ εἶπον, φρόντισε δὲ κατὰ τὸ συνήθες νὰ μὴ ἀφήσης νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου. Ἄν ὅμως συμβῆ τίποτε. . .

— Τί ἐνδέχεται νὰ συμβῆ; μοὶ εἶπε μετὰ ζωηρότητος, διακόπτουσά με. Ἐὰν φοβῆσαι μὴ ἐπέλθῃ κανεὶς κίνδυνος, Βάλτερ, εἶπέ μοῦ το ἐλευθέρως καὶ θὰ τὸν ἀντιμετωπίσω ἐγὼ.

— Ὁ μόνος κίνδυνος, ἀπάντησα, εἶνε μήπως ἡ εἰδησις τῆς ἀποδράσεως τῆς Λαύρας παρεκίνησε τὸν σὶρ Πέρσιβαλ νὰ ἔλθῃ εἰς Λονδίον. Γνωρίζεις ὅτι εἶχε παραγγείλει νὰ με κατασκοπεύωσιν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἐξ Ἀγγλίας, πιθανῶς δὲ αὐτὸς με γνωρίζει ἐξ ὄψεως, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω ὡς πρὸς αὐτὸν τὸ ἴδιον πλεονέκτημα.

Ἡ Μαριάννα ἀπέθηκε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καὶ με προσέβλεψεν ἐν ἀπῶνῳ ἀνησυχία ἐπὶ μακρὸν. Εἶδα ὅτι ἀνεγνώριζε καὶ ἐξετίμα ὅσον ἔπρεπε τὸν ἐφ' ἡμῶν ἐπικείμενον κίνδυνον.

— Δὲν εἶνε πιθανόν, τῇ εἶπα, ὅτι τὰ ἔχνη μου ἀνευρέθησαν τόσο ταχέως ἐν Λονδίῳ παρὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τῶν μισθωτῶν αὐτοῦ πρακτόρων. Ἄλλὰ δὲν εἶνε καὶ ἀπόλυτως ἀδύνατον νὰ ἐπέλθῃ τι ἀπρόοπτον. Ἀφοῦ δὲ οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα, δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆσης καὶ ἂν ἐγὼ τυχὸν δὲν ἐπιστρέψω ἀπόψε, πρέπει μάλιστα νὰ εὐρῆς τὰς πλέον πειστικὰς δικαιολογίας ὅπως πείσης καὶ τὴν Λαύραν νὰ μὴ ἀνησυχῆσῃ. Ἄν μοὶ δοθῇ

ἡ ἐλαχίστη ἀφορμὴ νὰ ὑποπτεύσω ὅτι μὲ κατασκοπεύουν, θὰ λάβω τόσο καλὰ τὰ μέτρα μου, ὥστε κανεὶς κατασκοπεύων νὰ μὴ δυνήθῃ νὰ μὲ παρακολουθήσῃ μέχρι τῆς οἰκίας ταύτης. Ὅσον καὶ ἂν βραδύνω, Μαριάννα, πίστευε, πίστευέ το ἀδιστακτικῶς ὅτι θὰ ἐπιστρέψω καὶ μὴ φοβοῦ καθόλου!

— Καλὰ, μοὶ ἀπήντησε μετ' εὐσταθείας. Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ δυσαρστηθῆς, Βάλτερ, διότι ἔχεις ὡς μόνον βοηθόν σου μίαν γυναῖκα...

Ἐσιώπησε καὶ μ' ἐκράτησε πάλιν ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

— Προφυλάττου! μοὶ εἶπε σφίγγουσα μετ' ἀνησυχίας τὴν χεῖρά μου, δι' ὄνομα Θεοῦ, προφυλάττου!

Ἀπεχωρίσθην αὐτῆς καὶ ἀνεχώρησα ὅπως ἐπιχειρήσω τὴν ἐναρξίν τῶν ἐρευνῶν, ὧν ἡ σκοτεινὴ καὶ ἀμφίβολου ὁδὸς ἐμελλεν ν' ἀνοιχθῆ ἀπὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τοῦ δικηγόρου.

Οὐδὲν μοὶ συνέβη, οὐδὲν παρετήρησα καθ' ὁδὸν διευθυνόμενος εἰς Τσανσερὺ Λέιν, εἰς τὸ γραφεῖον τῶν κυρίων Γίλμωρ καὶ Κάυρλ.

Ἐνῶ ἐκ τοῦ ἀντιθαλάμου ἔπεμπον τὸ ἐπισκεπτήριόν μου πρὸς τὸν δεύτερον τῶν δύο συνεταίρων, μοὶ ἐπῆλθε σκέψις τις δι' ἣν εἰς ἄκρον ἐλυτήθην, ὡς μὴ ἐπελθοῦσάν μοι ἐνωρίτερον. Κατὰ τὰς παρεχομένας ὑπὸ τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Μαριάννας πληροφορίας, ἦτο ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ κόμης Φόσκος ἤνοιξε τὴν πρώτην τῶν δύο ἐπιστολῶν, τῶν παρ' αὐτῆς γραφειῶν ἐκ Μπλάκ - οὐάτερ Πάρκ πρὸς τὸν κύριον Κάυρλ καὶ ὅτι διὰ μέσου τῆς συζύγου του ὑπεξέειλε καὶ τὴν δευτέραν. Ἐγίνωσκεν ἄρα ἀκριβῶς ποῦ ἔκειτο τὸ γραφεῖον, ὡφείλει δὲ λογικῶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἂν ἀφοῦ συνήργησεν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῆς Λαύρας ἐκ τοῦ φρενοκομείου, ἡ Μαριάννα ἐδεῖτο συμβουλῶν καὶ συνδρομῆς, θ' ἀπηυθύνετο ἐκ νέου εἰς τὴν πείραν καὶ τὰς γνώσεις τοῦ κυρίου Κάυρλ. Τοῦτου δεδομένου, τὸ ἐν Τσανσερὺ Λέιν γραφεῖον ἔπρεπεν ἀκριβῶς νὰ εἴνε τὸ κυριώτατον μέρος περὶ ὃ αὐτὸς καὶ ὁ σὶρ Πέρισβαλ θὰ εἶχον τοποθετήσῃ τοὺς κατασκόπους των.

Ἐπομένως ἂν καὶ τὴν νέαν ταύτην ἐντολήν εἶχον ἀναθέσει εἰς τοὺς αὐτοὺς πράκτορας, οἵτινες μὲ παραηκολούθουν ἄλλοτε κατασκοπεύοντές με πρὸ τῆς εἰς Ἀμερικὴν ἀναχωρήσεώς μας, ἡ ἐπιστροφή μου καὶ ἡ εἰς Λονδῖνον παρουσία μου θὰ καθίστατο γνωστὴ, κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν. Ἐν γένει μὲν εἶχον πάντοτε ὑπ' ὄψει ὅτι ἦτο πιθανὸν ν' ἀναγνωρισθῶ διατρέχων τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου· ἀλλ' ὁ ἐξαιρετικὸς κίνδυνος, ὃ προερχόμενος ἐκ τῆς μεταβάσεώς μου εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου, δὲν μοὶ ἐπῆλθε πρότερον εἰς τὸν νοῦν. Ἀλλὰ τότε ἦτο πολὺ ἄργα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ διόρθωσις εἰς τὸ σφάλμα· πολὺ ἄργα μετεμελήθην, διότι δὲν προσδιώρισκα τὴν μετὰ τοῦ δικηγόρου συνέντευξίν μου εἰς μέρος τι παρ' ἡμῶν ἐκλελεγμένον καὶ ἀπόκρυφον δι' ὄλους. Ἀπεφάσισα ἐν τού-

τοις νὰ λάβω πάσας τὰς προφυλάξεις μου ἀπερχόμενος ἐκ Τσανσερὺ Λέιν καὶ κατ' οὐδένα λόγον νὰ μὴ ἐπιστρέψω εἰς τὴν κατοικίαν μας διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ.

Μετὰ τινῶν στιγμῶν προσδοκίαν, εἰσήχθη εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιον τοῦ κυρίου Κάυρλ. Ἦτο οὗτος ἀνὴρ ὠχρὸς, ἰσχνὸς καὶ γαλῆνιος, ἀείποτε ἀπαθὴς καὶ κύριος ἑαυτοῦ, μὲ τὸ βλέμμα πάντοτε προσεκτικόν, λαλῶν μετὰ φωνῆς ταπεινότητος καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον διαχυτικὸς. Καθὰ ἠδυνήθην νὰ κρίνω, δὲν παρεῖχεν εὐκόλως τὴν συμπάθειάν του εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα, καὶ δὲν ἐταράσσεται εὐκόλως ἢ ἀρμόζουσα εἰς τὸ ἐπάγγελμά του ψυχραιμία. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐπιτύχω ἀνθρωπὸν καταλληλότερον διὰ τὸ ἔργον δι' ὃ μετέβαινον νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν του. Ἄν ἤθελε πεισθῆ νὰ λάβῃ ἀπόφασίν τινα, καὶ ἂν ἡ ἀπόφασίς του ἤθελεν εἶσθε εὐνοϊκὴ πρὸς ἡμᾶς, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης θ' ἀπέκτων τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶχομεν καὶ ἠδυνάμεθα νὰ διαθέσωμεν ἄριστα ὄπλα εἰς τὸν ἀγῶνα.

— Πρὶν σὰς ἐκθέσω τὴν ὑπόθεσιν δι' ἣν ἦλθον, τῷ εἶπον, ὀφείλω νὰ σὰς εἰδοποιήσω, κύριε Κάυρλ, ὅτι ὅσον καὶ ἂν προσπαθῆσω νὰ βραχυλογῆσω, ἡ ἀπλή ἐκθεσίς τῶν γεγονότων θὰ καταναλώσῃ ἐξ ἄπικτος ἀρκετὸν διάστημα χρόνου.

— Τίθεμαι ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Ἀφοῦ πρόκειται περὶ τῶν συμφερόντων τῆς ἀντιπροσωπεύω ὄχι μόνον τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄτομον τοῦ συνεταίρου μου· ἰδιαιτέρως μοὶ συνέστησε τοῦτο ὁ συνεταιρὸς μου, ὅτε ἠναγκάσθη ν' ἀποχωρήσῃ προσακίρως τῶν κοινῶν ἡμῶν ἐργασιῶν.

— Δύναμαι νὰ μάθω ἂν ὁ κύριος Γίλμωρ εὐρίσκεται ἐν Ἀγγλίᾳ;

— Ὁχι, δὲν εἶνε· διαμένει εἰς Γερμανίαν μετὰ τῶν συγγενῶν του. Ἡ ὑγεία του βεβαίως ἐβελτιώθη, ἀλλ' εἶνε εἰσέτι ἀβέβαιον πότε θὰ ἐπιστρέψῃ...

Ἐνῶ ἀντηλάσσομεν τὰς ὀλίγας ταύτας πραισφαγωγικὰς λέξεις, ὁ κύριος Κάυρλ ἀνεζήτησε μετὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐγγράφων καὶ ἐξήγαγεν ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην. Εἶδον αὐτὸν ἐτοιμαζόμενον νὰ μοὶ τὴν ἐγχειρήσῃ, ἀλλὰ προφανῶς μεταβαλὼν γνώμην, τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης κατὰ μέρος, ἐτοποθετήθη ἀνετώτερον ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἀνέμεινε ἐν σιγῇ ν' ἀκούσῃ ὅσα εἶχα νὰ τῷ ἀνακοινώσω.

Χωρὶς ποσῶς νὰ χρονοτριβῆσω εἰς ἀνωφελῆ προοίμια, ἐπελήφθη ἐν τῆς διηγήσεώς μου καὶ τῷ κατέστησα γνωστὰ πάντα τὰ συμβάντα ὅσα προανέφερα ἤδη εἰς τὰς προηγουμένας σελίδας.

Ἄν καὶ ὁ ἀκρωμένος ἦτο δικηγόρος μέχρι μυελοῦ ὀστέων, κατάρθωσα ἐν τούτοις νὰ διασείσω τὴν ἀπάθειάν του, ἐφόδιον ἀπαραίτητον καὶ πατροπαράδοτον τῶν ἐξασκούντων τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο. Ἐπιφωνήσεις δυσπιστίας καὶ ἐκπλήξεως, ἃς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ, διέκοψαν πολλάκις τὴν διήγησίν μου, πρὶν περᾶν αὐτήν. Διηγῆθην οὐχ ἥττον τὰ πάντα μέ-

χρι τέλους καὶ ὅτε ἐτελείωσα, τῷ ἀπηύθυνα τολμηρῶς τὴν πασῶν οὐσιωδεστάτην ἐρώτησιν:

— Τί φρονεῖτε περὶ τούτων, κύριε Κάυρλ;

Ἄλλ' ὁ δικηγόρος ἦτο ἀρκούντως ἐμψρων, ὥστε νὰ μὴ ῥιψοκινδυνεύσῃ ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, πρὶν προφθᾶσῃ ν' ἀνακτῆσῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἀταραξίαν του.

— Πρὶν ἐκφράσω τὴν γνώμην μου, εἶπεν, ἐπιτρέψατέ με νὰ καθαρῶς ἐντελῶς τὸ ζήτημα διὰ τινῶν ἐρωτήσεων...

Καὶ μετ' ἐκφράσεως ὑπόπτου, δυσπίστου, μοὶ ἀπέτεινεν ἐρωτήσεις τινὰς, αἵτινες διὰ τῆς τραχείας αὐτῶν ἀκριβείας μ' ἔπεισαν ὅτι μ' ἐθεώρει ὡς θύμα πλάνης. Ἐὰν δὲ δὲν ἐπεμπόμην πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, θὰ μ' ἐξελάμβανεν ὡς διενεργούντα ἀτομικῶς νὰ διοργανώσω ἐπιτήδειον δόλον.

— Πιστεύετε ὅτι εἶπα τὴν ἀλήθειαν, κύριε Κάυρλ; τὸν ἠρώτησα, ἀφοῦ ἔπαυσεν ἐκεῖνος νὰ μ' ἐρωτᾷ.

— Καθὼσον ἀφορᾷ εἰς τὰς πεποιθήσεις σας, μοὶ ἀπήντησεν, εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος. Ὑπολήπτουμαι τὰ μέγιστα τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ἐνεκα τούτου αἰσθάνομαι ἀπεριόριστον σεβασμὸν πρὸς τὸ ἀξίωτον ὑποκείμενον, ὅπερ αὐτὴ ἐξέλεξε διὰ νὰ μεσολαβῆσῃ εἰς τόσον σοβαρὰν ὑπόθεσιν. Προβαίνω μάλιστα καὶ περαιτέρω, διὰ ν' ἀποδώσω δὲ περισσοτέραν ἀβροφροσύνην καὶ περισσοτέραν εὐκρίνειαν εἰς τὴν συζήτησιν, παραδέχομαι ὅτι ἡ ταυτότης τῆς κυρίας Κλάυδ ὡς γυναικὸς ζώσης, εἶνε γεγονός πληρέστατον ἀποδεδειγμένον διὰ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ καὶ δι' ἡμᾶς. Σεῖς ὁμῶς ἔρχεσθε νὰ μοὶ ζητήσητε δικανικὴν γνώμην, ὡς δικηγόρος δὲ καὶ μόνον ὡς δικηγόρος ὀφείλω νὰ σὰς εἶπω, κύριε Χαρτράϊτ, ὅτι οὐδὲ σκιά, οὐδ' ἔχνος δικαίου ἔχετε.

— Διατυποῦτε τὴν γνώμην σας κατὰ τρόπον πολὺ ἀπόλυτον, κύριε Κάυρλ.

— Δὲν πταίω ἐγώ, ἂν ἡ γνώμη μου δὲν καταστῆ ἐπίσης σαφὴς καὶ δι' ἡμᾶς. Αἱ περὶ τοῦ θανάτου τῆς κυρίας Κλάυδ ἀποδείξεις εἶνε, ὡς εὐχερῶς δύναται πᾶς τις νὰ πεισθῆ, λίαν σαφεῖς καὶ ἐπαρκεῖς. Πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ὅτι μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Φόσκου, ἠσθένησεν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῇ καὶ ἀπέβιωσεν αὐτόθι, ὑπάρχει ἡ μαρτυρία τῆς θείας τῆς. Πρὸς πιστοποίησιν τοῦ θανάτου καὶ ἀπόδειξιν ὅτι προῆλθεν οὗτος ἐκ φυσικῶν περιστάσεων, ἔχομεν τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ ἱατροῦ. Ἐπὶ τέλους ἔχομεν τὴν ἐν Λίμμεριτζ κηδείαν, τὸν ἐνταφιασμὸν καὶ τὴν ῥητὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς ἐπιτυμβίου ἐπιγραφῆς. Αὐτὸ εἶνε τὸ σύνολον τῶν γεγονότων, ὅπερ ζητεῖτε νὰ ἀνατρέψητε. Ποίας ἀποδείξεις δύνασθε νὰ προσαγάγητε πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ὅτι ἡ ἀποθανοῦσα καὶ ἐνταφιασθεῖσα δὲν εἶνε ἡ κυρία Κλάυδ; Ἄς διατρέξωμεν τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ἐκθέσεως καὶ ἃς ἴδωμεν ποίαν σημασίαν πραγματικὴν ἔχουσιν. Ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ μεταβαίνει εἰς ἐν οἰονδήποτε φρενο-

κομείον και άνευρίσκει αυτόθι μίαν οίαν-
δήποτε άσθενή. Είνε γνωστόν ότι γυνή-
τις, καλουμένη Άννα Κάδερικ, όμοιά-
ζουσα καταπληκτικώς προς την κυρίαν
Κλάυδ, έδραπέτευσε άλλοτε εκ του φρε-
νοκομείου εκείνου· γνωστόν είν' επίσης ότι
ή γυνή, ή επαναχθεΐσα κατά τον παρελ-
θόντα Ίούλιον, καθείρχθη εις τὸ φρενο-
κομείον υπό τὸ ὄνομα τῆς Άννης Κά-
δερικ, συλληφθεΐσης και παραδοθεΐσης
πάλιν εις τούς φύλακας τῆς γνωστὸν
ὡσαύτως εΐνε ὅτι ὁ επαναγαγὼν αὐτὴν
εις τὸ φρενοκομείον εὐπατριδῆς εΐδο-
ποίησε ταυτοχρόνως τὸν κύριον Φαίρλη
ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων συμπτωμάτων τῆς
φρενοβλαβείας τῆς Άννης Κάδερικ παρα-
τηρεΐται και ή επιθυμία ὑπ' ἧς κατέχε-
ται τοῦ νὰ διατεινηται, ὅτι αὐτὴ εΐνε ή
ἀποβιώσασα άνεψιά τοῦ ιδιοκτῆτου τοῦ
Λίμμεριτζ-Χάουζ. Τέλος εΐνε γνωστόν ὅτι
ἐν τῷ φρενοκομείῳ, ἔνθα οὐδεὶς παρέσχε
πίστιν εις τούς λόγους τῆς πολλάκις ἰ-
σχυρίσθη ὅτι αὐτὴ ἦτο ή κυρία Κλάυδ.
Πάντα ταῦτα εΐνε γεγονότα. Τί ἔχετε
ν' ἀντιπάζητε εις ταῦτα; Τὴν ἀναγνώ-
ρισιν τῆς γυναικὸς ταύτης ὑπὸ τῆς δε-
σποινίδος Χάλκομβ, ἀναγνώρισιν πρὸς ἣν
μεταγενέστερα περιστατικὰ ἀντιφάσκουσι
και ἀκυροῦσιν αὐτὴν. Τῷ ὄντι ἀναλογί-
σθητε, μήπως ή δεσποινὶς Χάλκομβ ὡμο-
λόγησε τὴν ταυτότητα τῆς ἀδελφῆς τῆς
πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ φρενοκομείου εὐ-
θὺς ὡς τὴν ἀνεγνώρισε και κατέφυγε κα-
τόπιν εις τὰ νόμιμα μέσα, ὅπως τὴν ἐξα-
γάγη ἐκ τοῦ μέρους ὅπου εὐρίσκετο προω-
ρισμένη; Καθόλου! διαφθείρει κρυφίως
μίαν τῶν φυλάκων, ἥτις συγκατατίθεται
και ὑπόσχεται νὰ συνεργήσῃ εις τὴν ἀπό-
δρασιν τῆς καθειργμένης. Ἀφοῦ δὲ αὐτὴ
ἀπέκτινος τὴν ἐλευθερίαν τῆς διὰ τοῦ ὑπό-
πτου και παρανόμου τούτου μέσου και ὡ-
δηγήθη ἐνώπιον τοῦ κυρίου Φαίρλη, μή-
πως ἐκλονίσθη καθόλου ή περὶ τοῦ θανά-
του τῆς άνεψίδος του πεποιθισίς του; πο-
σῶς. Μήπως τὴν ἀνεγνώρισαν οἱ ὑπὲρ-
εταί; οὐδαμῶς. Μήπως ἐπέισθη νὰ παρα-
μείνῃ ἐπὶ ὀλίγας εἰσέτι ἡμέρας εις τὰ πε-
ρίχωρα διὰ νὰ δυνηθῇ ή ἰδία νὰ βεβαιώσῃ
τὴν ταυτότητα τῆς; διὰ νὰ προσαγάγῃ
νέας ἀποδείξεις; οὐδὲν ἄλλὰ φέρεται
κρυφίως εις Λονδίνον. Ἐν τῷ μεταξὺ σεΐς
τὴν ἀνεγνώρισάτε· ἀλλὰ σεΐς δὲν εἴσθε
συγγενῆς, δὲν εἴσθε οὔτε κἀν παλαιὸς φί-
λος τῆς οἰκογενείας. Ἡ ἀντιθετος μαρτυ-
ρία τῶν ὑπηρετῶν ἀνατρέπει τὴν ἰδικὴν
σας, ὅπως ή τοῦ κυρίου Φαίρλη κατα-
στρέφει τὴν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Ὡς
πρὸς δὲ τὴν αὐταποκαλουμένην κυρίαν
Κλάυδ, αὐτὴ ἔχει ἐν αὐτῇ τῇ ἰδέᾳ ἰσχυ-
ροτάτην ἀντίρρησην. Δὲν διατεινεται αὐτὴ
ὅτι διενυκτέρευσε ἐν Λονδίῳ εις οἰκίαν
τινὰ ἣν ὀρίζει; Και ὅμως ἐκ τῆς ὑμετέ-
ρας μαρτυρίας ἐξάγεται ὅτι οὔτε κἀν ἐ-
πλησίασεν εις τὴν ῥηθεΐσαν οἰκίαν. Ἐκτὸς
τούτου παραδέχεσθε ὅτι ή διανοητικὴ τῆς
κατάστασις δὲν σὰς ἐπιτρέπει νὰ τὴν πα-
ρουσιάσῃτε εις οἰονδήποτε μέρος, ἀρνεΐσθε
δὲ νὰ τὴν υποβάλλητε εις τὴν ἀναγκαίαν
ἐξέτασιν. Χάριν οἰκονομίας καιροῦ παρα-

λείπω τὰ δευτερεύοντα ζητήματα και
σὰς ἐρωτῶ ἀν τοιαύτη δίκη ἐκτυλιχθῇ ἐ-
νώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον ὀρκωτῶν
ἠναγκασμένων νὰ ἐκτιμῶσι τὰ γεγονότα
συμφώνως πρὸς τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον και
ἤττον λογικὴν αὐτῶν ὄψιν, σὰς ἐρωτῶ,
ἐπαναλαμβάνω, ποῦ εἶνε αἱ ἀποδείξεις σας;
Ἐδέησε ν' ἀναμείνω πρὸς στιγμὴν, και
νὰ σκεφθῶ πρὶν ἀπαντήσω. Ἦτο ή πρώτη
φορὰ, καθ' ἣν ή ἱστορία τῆς Μαριάννας
και τῆς Λαύρας μοι ἀπεκαλύπτετο ὑπὸ
τοιαύτην ἔποψιν παρὰ ξένου προσώπου,
ή πρώτη φορὰ, καθ' ἣν τὰ φράσσοντα τὸν
δρόμον μας ἐμπόδια μοι παρίσταντο ὑπὸ
τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ὄψιν.

— Και νομίζετε λοιπόν, ὅτι τὰ γεγο-
νότα ταῦτα τὰ τόσο σαφῆ δύνανται νὰ
καταστραφῶσιν; ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Κά-
ϋρλ. Ἐπιτρέψατε ὡς πρὸς τούτο νὰ σὰς
ἐκθέσω τὰ διδάγματα τῆς πείρας μου, ἵνα
ἐπωφεληθῆτε ἐξ αὐτῶν. Ὅσακις τὸ δι-
καστήριον Ἄγγλων ἐνόρκων πρόκειται
νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ ἀπλοῦ τινος γεγονότος,
παραυσιαζομένου εὐκρινῶς ὑπὸ τὴν φυσι-
κὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων και μακρὰς ἐξη-
γήσεως κεκρυμμένης εις μυστηριώδη βά-
θη, προτιμᾷ τὸ ἀπλοῦν γεγονὸς ἀπὸ τὴν
ἐξηγήσιν και τὰ σχόλια. Ἡ κυρία Κλάυδ
παραδείγματος χάριν — και ἀποκαλῶ
οὕτω πρὸς ευκολίαν τῆς συνδιαλέξεως τὴν
κυρίαν ἐν ὀνόματι τῆς ὁποίας ἔρχεσθε —
διατεινεται ὅτι διενυκτέρευσε εις τὴν
δεῖνα οἰκίαν, ἀποδεικνύεται δὲ ἐκ τῶν γε-
γονότων ὅτι δὲν διενυκτέρευσε εις αὐτὴν.
Τὴν περίστασιν ταύτην σεΐς ἐξηγεῖτε πε-
ριγράφοντες τὴν ἐξαιρετικὴν κατάστασιν
τοῦ πνεύματός τῆς και ἐξάγοντες μετα-
φυσικὸν συμπέρασμα κατὰ τὸ μᾶλλον και
ἤττον καταληπτόν. Δὲν λέγω ὅτι τὸ συμ-
πέρασμα σας εἶν' ἐσφαλμένον· λέγω μόνον
ὅτι οἱ ἐνόρκοι προτιμῶσι νὰ παραδεχθῶσι
τὸ γεγονὸς κάλλιον παρὰ τὴν ἀντίρρησην
και τὰ ἐπιχειρήματα δι' ὧν προσπαθεῖτε
νὰ ὑποστηρίξητε τὴν ἀντίρρησην ταύτην.

— Ἄλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπον ἐπι-
μένων, διὰ τῆς ὑπομονῆς και διὰ τοῦ ζή-
λου ἡμῶν νὰ ἐπιτύχωμεν συμπληρωματι-
κὰς τινὰς ἀποδείξεις; Ἡ δεσποινὶς Χάλ-
κομβ και ἐγὼ ἔχομεν διαθεσίμους πρὸς
τοῦτο ἑκατοντάδας τινὰς λιρῶν στερλινῶν.
Ὁ δικηγόρος μὲ προσέβλεψε μετ' εἶδους
τινὸς οἴκτου, μόλις καταστέλλομένου,
σειῶν δὲ τὴν κεφαλὴν:

— Κύριε Χαρτράϊτ, μοι εἶπε, σκέφθητε
κρίνοντες τὰ πράγματα και ἐκ τῆς ἰδικῆς
σας ἀπόψεως. Ἄν καλῶς ἐκρίνατε περὶ
τοῦ ποιοῦ τοῦ σὶρ Πέριβαλ Κλάυδ και τοῦ
κόμητος Φόσκου—σημειωτέον δὲ ὅτι ἐγὼ
ἀπέχω νὰ παραδεχθῶ τὴν κρίσιν σας —
πᾶσαι αἱ δυσκολίαι ἄς δύνασθε νὰ φαντα-
σθῆτε θὰ ἐξεγερθῶσι καθ' ἡμῶν, ὅταν θὰ
ἐπιχειρήσῃτε τὴν νέαν ταύτην ἀνάκρισιν.
Θὰ ἐξεγερθῶσιν ὅλα τὰ ἐμπόδια ὅσα δύνα-
ται νὰ ἐφεύρῃ ή στρεψοδικία τῶν νομομα-
θῶν θὰ διαφιλονεικῶνται συστηματικῶς ὅλα
τὰ σημεῖα τῆς δίκης ἀφοῦ δὲ μετὰ καιρὸν
ἐξοδεύσωμεν ὄχι ἑκατοντάδας, ἀλλὰ χι-
λιάδας λιρῶν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης
ἔσται, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐναντίον

τῶν εὐχῶν μας. Τὰ ζητήματα τῆς ταυτό-
τητος ὁσακίς σχετίζονται μὲ φαινόμενα
ἀτομικῆς ὁμοιότητος, εἶνε ὡς ἐκ τῆς φύ-
σεως τῶν, τὰ δυσκολώτατα πασῶν ἐν τῇ
λύσει· εἶνε δυσκολώτατα και ὅταν ἀκόμη
δὲν περιέχωσιν ἐπιπλοκὰς τοιαύτας, ἐξ ὧν
εἶνε πλήρης ή ὑπόθεσις ἐφ' ἧς νῦν συζη-
τοῦμεν. Δὲν βλέπω, τῇ ἀληθείᾳ, καμμίαν
πιθανότητα διευκρινίσεως, εις ἓνα οἰον-
δήποτε τρόπον, πῆς παρουσίας τόσοσιν παρα-
δόξου ὑποθέσεως. Και ἐπὶ τῇ ὑπόθεσι ὅτι
ή γυνή ή ἐνταφιασθεΐσα εις τὸ κοιμητήριον
τοῦ Λίμμεριτζ, δὲν εἶνε τῷ ὄντι ή κυρία
Κλάυδ, σεΐς ὁ ἴδιος ὅμως παραδέχεσθε
ὅτι ὅτε αὐτὴ ἦτο ζῶσα, ὑπῆρχε μεταξὺ
τῶν δύο ἔκτακτος ὁμοιότης. Ὡστε οὐδὲν
θὰ ἐκερδιζόμεν ἐπιτυχάνοντες τὴν ἀπαι-
τουμένην πρὸς ἐκταφὴν ἄδειαν. Ἄρα ὑπ'
ὄψει τὰ πάντα λαμβάνοντες και ὑπολογί-
ζοντες, κύριε Χαρτράϊτ, πρέπει νὰ παρα-
δεχθῶμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει βᾶσις και ὑλι-
κὸν διὰ καμμίαν δίκην.

Ἀπόρασιν ἔχων νὰ πιστεῦω τὸ ἐναν-
τίον, δὲν ὑπεχώρησα και ἐπεκαλέσθη ἐκ
νέου τὴν συμβουλήν τῆς ἐπιστήμης του.

— Και μήπως δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλαι
ἀποδείξεις, ἄς δυνάμεθα νὰ προσαγάγωμεν,
τὸν ἠρώτησα, ἐκτὸς τῶν ἀφορωσῶν εις τὴν
ταυτότητα;

— Ὅχι· ἐν τῇ ἐξαιρετικῇ θέσει ἐν ἣ
εὐρίσκεσθε, μοι ἀπήντησεν, ή ἀπλουστερα
και ή ἀσφαλεστερα πασῶν τῶν ἀποδείξεων,
ή τῆς παραβολῆς τῆς ἡμερομηνίας εἶνε δι'
ὑμᾶς ἀνέφικτος, ὡς ἀκούω... Ὡ! ἀν ἡδύ-
νασθε ν' ἀποδείξητε ὅτι ή ἡμερομηνία, ή ἀ-
ναφερομένη εις τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ ἰα-
τροῦ, και ή ἡμερομηνία τοῦ ταξειδίου τῆς
κυρίας Κλάυδ εις Λονδίνον δὲν συμφω-
νοῦσι παντελῶς, τὰ πράγματα θ' ἀπέκτων
ἀλλοίαν ὄψιν και ἐγὼ πρῶτος θὰ σὰς ἔ-
λεγον: προχωρήσωμεν!

— Ἄλλ' ή ἡμερομηνία αὐτῇ, κύριε
Κάϋρλ, πιθανὸν νὰ εὐρεθῇ...

— Ἐστὼ· ὅταν εὐρεθῇ, κύριε Χαρ-
τράϊτ, τότε θὰ ἔχητε εις χεῖράς σας ἐ-
κεῖνο τὸ ὅποιον ἐγὼ ἀποκαλῶ βᾶσιν και ὑ-
λικὸν διὰ τὴν δίκην. Ἄν ἀπὸ τούδε δια-
κρίνετε πιθανότητά τινα οἰανδήποτε, ὅτι
δύνασθε νὰ τὴν ἐπιτύχητε, ἀνακοινώσατέ
μοι αὐτὴν και τότε θὰ ἴδωμεν τί δύναμαι
και ἐγὼ νὰ σὰς συμβουλεύσω...

Ἠρχισα νὰ σκέψωμαι. Ἡ ἐπιστάτρια
δὲν ἠδύνατο νὰ μᾶς ὀρίσῃ τὴν αἰτουμένην
ἡμερομηνίαν· ή Λαύρα δὲν ἠδύνατο ἐπι-
σῆς, οὔτε ή Μαριάννα. Κατὰ πᾶσαν πιθα-
νότητα, τὰ μόνον ἄτομα ἅτινα ἐγίνωσκον
αὐτὴν ἦτο ὁ σὶρ Πέριβαλ και ὁ κόμης.

Ἐξέφρασα ἀφελῶς τὴν σκέψιν μου ταύ-
την, και τότε διὰ πρώτην φορὰν ή γαλή-
νιος και προσηκτικὴ φυσιογνωμία τοῦ κυ-
ρίου Κάϋρλ ἐφωτίσθη ὑπὸ ἑλαφροῦ μειδιά-
ματος.

— Συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην ἣν ἔ-
χετε περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν δύο αὐτῶν
εὐπατριδῶν, μοι εἶπε, δὲν πρέπει νὰ περι-
μείνητε, φρονῶ, νὰ εὐρητε παρ' αὐτοῖς με-
γάλην προθυμίαν ὅπως σὰς ἐξυπηρετήσω-
σιν. Ἄν ἐνέχωνται, συνεταίρισθέντες ἐν τῇ
συνωμοσίᾳ χάριν ἀθεμίτου κέρδους σημαν-

τικού, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ ὁμολογήσωσιν, διημοσίᾳ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίου πλακός, τῆς συγκρατήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ ἀφοῦ ἡ δικαιοσύνη ἢ, ἐδρεύουσα ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ κατὰ τῶν ἐργατῶν τοῦ τοιοῦτου δόλου, ἐγὼ θὰ ζητήσω παρ' αὐτῶν λόγον διὰ τὸ διαπραχθὲν ἔγκλημα. Ἀφιέρωσα τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, ἀνδρὸς ὁ Θεὸς μὲ διατηρήσῃ ἐν τῇ ζωῇ, ἀν καὶ μόνος ὡς βλέπετε, θὰ κατορθώσω νὰ ἐκτελέσω τὸν σκοπὸν μου!

— Ὁχι βεβαίως· ἐνδέχεται ὅμως ν' ἀναγκασθῶσι νὰ τὴν ἀναγνωρίσωσιν.

— Καὶ παρὰ τίνος;

— Παρ' ἐμοῦ...

Ἠγέρθημεν ἀμφοτέρω τρυτοχρόνως καὶ διὰ τῆς αὐτῆς κινήσεως! Ὁ δικηγόρος μ' ἔβλεπε κατὰ πρόσωπον δεικνύων ἐνδιαφέρον μεγαλείτερον ἀφ' ὅ,τι εἶχε δεῖξει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἐκ τοῦ ἤθους τοῦ ἠδυνήθη νὰ συμπεράνω ὅτι εἶχα κατορθώσει κἄπως νὰ τὸν κλονίσω.

— Εἶσθε, βλέπω, παραδόξως πολὺ ἀποφασισμένος, μοὶ εἶπεν. Ἐχετε ἀναμφιβόλως, ἀτομικὴν τινα ἀφορμὴν ἣν δὲν ὀφείλω νὰ ἐξετάσω, καὶ ἥτις σᾶς ἐξώθει εἰς τὰ διαβήματα ταῦτα. Ἄν εἰς τὸ μέλλον ἔσται δυνατόν νὰ εὐρεθῶσιν τὰ στοιχεῖα τακτικῆς δίκης, θὰ σᾶς βοηθήσω ὅσον τὸ ἀπ' ἐμοῦ ἐξαρτᾶται. Ὁφείλω τρυτοχρόνως νὰ σᾶς εἰδοποιήσω — διότι εἰς τὰς δικαστικὰς ὑποθέσεις ἀναμιγνύεται πάντοτε τὸ χρηματικὸν ζήτημα — ὅτι καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἠθέλετε δυνηθῆν ν' ἀποδείξητε τὴν ὑπαρξίν τῆς κυρίας Κλαῦδ, ὀλίγοι ὑπάρχουσιν ἐλπίδες ὅτι θ' ἀποδοθῆ εἰς αὐτὴν ἡ περιουσία της. Ὁ ξένος πιθανῶς θ' ἀπέλθῃ ἐξ Ἀγγλίας, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ κἄν τὴν ἐναρξίν τῆς δίκης. Ὡς πρὸς τὸν σὶρ Πέριβαλ δέ, αἱ οικονομικαὶ αὐτοῦ δυσχερεῖαι εἶνε πολλαὶ καὶ κατεπεύγουσαι, ὥστε δύναται νὰ μεταβιβάσῃ ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην πᾶν ὅ,τι κατέχει εἰς τοὺς πιστωτὰς του. Γινώσκετε βεβαίως ὅτι...

Δὲν τὸν ἄφησα νὰ τελειώσῃ.

— Σᾶς ἰκετεύω, τῷ εἶπον, ἅς μὴ συζητήσωμεν ἐπὶ πλέον περὶ τῶν οικονομικῶν ὑποθέσεων τῆς κυρίας Κλαῦδ. Οὐδὲν ἐγίνωσκον περὶ αὐτῶν ἄλλοτε καὶ οὐδὲν θέλω νὰ μάθω σήμερον, εἰμὴ μόνον αὐτό, ὅτι ἡ περιουσία της ἀπωλέσθη. Εἰσάζοντες ὅτι ἔχω ἀτομικὰς ἀφορμὰς ὅπως φέρωμαι τοιοῦτοτρόπως, δὲν ἐπλανήθητε. Ἐπιθυμῶ ὅμως αἱ ἀφορμαὶ μου αὗται νὰ μείνωσιν ἀφιλοκερδέες, αἱ εἶνε ἐπὶ τοῦ παρόντος...

ἠθέλησε νὰ μὲ διακόψῃ καὶ νὰ ἐξηγηθῆ· πλὴν ἐγὼ ἐξηγούμενος, ὡς ὑποθέτω, ἐκ τῆς ιδέας ὅτι πιθανόν νὰ ὑπώπτευε τὴν ἀγνότητα τῶν σκοπῶν μου, ἐξηκολούθησα μετὰ ζωηρότητος χωρὶς νὰ προσέξω εἰς τὰς δικαιολογίας του:

— Δὲν μὲ παρακινεῖ νὰ προσφέρω τὴν ἐκδούλευσιν ἣν σκοπεύω πρὸς τὴν κυρίαν Κλαῦδ οὐδὲ φιλοχρηματία, οὐδ' ἄλλος λογισμὸς ὑλικοῦ συμφέροντος. Ἀπεδιώχθη ὡς ξένη ἐκ τῆς οἰκίας ὅπου ἐγεννήθη· ψεῦδος παριστῶν αὐτὴν ὡς νεκρὰν ἐγράφη ἐπισήμως ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς της, ζῶσι δ' ἐντοῦτοις ἀκόμη σήμερον ἀτιμωρητοὶ δύο ἄνδρες, οἵτινες εἶνε οἱ μόνοι ὑπεύθυνοι δι' ὅλα ταῦτα! Ἀλλὰ σᾶς διαβεβαιῶ, ἡ θύρα τῆς οἰκίας της θ' ἀνοιχθῆ ὅπως εἰσέλθῃ αὐτὴ ἐπὶ παρουσίᾳ ὄλων ἐκείνων ὅσοι παρηκολούθησαν τὴν ἐπίπλαστον κηδεῖαν· τὸ ψεῦδος θὰ ἐξαλειφθῇ

δημοσίᾳ ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίου πλακός, τῆς συγκρατήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ ἀφοῦ ἡ δικαιοσύνη ἢ, ἐδρεύουσα ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ κατὰ τῶν ἐργατῶν τοῦ τοιοῦτου δόλου, ἐγὼ θὰ ζητήσω παρ' αὐτῶν λόγον διὰ τὸ διαπραχθὲν ἔγκλημα. Ἀφιέρωσα τὴν ζωὴν μου ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, ἀνδρὸς ὁ Θεὸς μὲ διατηρήσῃ ἐν τῇ ζωῇ, ἀν καὶ μόνος ὡς βλέπετε, θὰ κατορθώσω νὰ ἐκτελέσω τὸν σκοπὸν μου!

Ὁ δικηγόρος ὡπισθοχώρησε βήματα τινα πρὸς τὴν τράπεζαν καὶ ἔστη σιωπηλός. Ἡ φυσιογνωμία του ἐμαρτύρει φανερὰ ὅτι ἐξελάμβανε τὸ λογικόν μου ὡς ὀλοτελῶς κατεχόμενον ὑπὸ τῆς πλάνης, καὶ ἐθεώρει ἀνωφελὲς νὰ μοὶ δώσῃ ἄλλας συμβουλίας.

— Ἄς τηρήσῃ ἕκαστος ἡμῶν τὴν γνώμην του, κύριε Κάυρλ, προσέθηκα. Τὸ μέλλον ἀναποφεύκτως θὰ δικαιώσῃ τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο μας. Ἐν τσοῦτῳ σᾶς εἶμαι πολὺ ὑπόχρεως διὰ τὴν προσοχὴν μεθ' ἣς ἐνρηστήθητε ν' ἀκροασθῆτε τὴν ἔκθεσίν μου. Μοὶ ἀπεδείξατε σαφῶς ὅτι ἡ διὰ μέσου τοῦ δικαστηρίου ἱκανοποίησις εἶνε τι ἀνώτερον κατὰ πάντα τῶν δυναμῶν μας. Δὲν δυνάμεθα νὰ προσαγάγωμεν τὰς ἀποδείξεις, ἅς ὁ νόμος ἀπαιτεῖ, οὐδὲ εἶμεθα ἀρκούντως πλούσιοι, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ πληρώσωμεν τὰς δαπάνας τῆς δίκης. Οὐκ ὀλίγον μᾶς εἶνε χρήσιμον τὸ νὰ γινώσκωμεν τί δυνάμεθα ἐκ τοῦ μέρους τούτου νὰ προσδοκῶμεν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν προσέκλινα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ὁ δικηγόρος μὲ ἀνεκάλεσε καὶ μοὶ ἐνεχείρισε, τὴν ἣν εἶδον ν' ἀποθέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, χωριστὰ ἀπὸ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα ἐπιστολῆν, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνδιαλέξεώς μας.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, μοὶ εἶπε, περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου διὰ τοῦ ταχυδρομείου πρὸ τινων ἡμερῶν. Λάβετε τὴν καλοσύνην νὰ τὴν ἐγχειρίσητε εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον. Εὐαρεστήθητε τρυτοχρόνως νὰ διαβιβάσητε εἰς τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ τὴν λύπην μου, διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ βοηθήσῃ αὐτὴν διὰ τῶν συμβουλῶν μου, ἀν καὶ ἀμφισβάλω ὅτι αἱ συμβουλαι αὗται θὰ ἦσαν δι' αὐτὴν, ὅπως καὶ δι' ἡμᾶς, πολὺ εὐχάριστοι.

Ἐνῶ μοὶ ὠμίλει, ἔρριψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς. Ἡ ἐπιγραφή της εἶχεν οὕτως: *Πρὸς τὴν δεσποινίδα Χαλκομβ τῆ ἐπιμελεῖα τῶν κκ. Γιλμωρ καὶ Κάυρλ.* Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ μοὶ ἦτο ἀγνωστος. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξηρχόμην, ἀπήνθυνα τελευταίαν ἐρώτησιν.

— Μήπως κατὰ τύχην γινώσκετε, εἶπον, ἀν ὁ σὶρ Πέριβαλ εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς Παρισίους;

— Ἐπέστρεψεν εἰς Λονδίνον, ἀπήντησεν ὁ κύριος Κάυρλ· τὸ ἤκουσα ἀπὸ τὸν πληρεξούσιόν του, ὃν συνήντησα χθές.

Μετὰ τὴν ἀπάντησίν του ταύτην ἀπῆλθον.

[Ἐπαῖσι συνέλεια].

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΩΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγουμένου φύλλου].

Προσευρέθημεν, λοιπόν, εἰς τὴν ἐσπέρτην. Ὁ κύριος δὲ Μονσώρω ὑπεδέχθη ἡμᾶς, ὡς ἐὰν οὐδὲν εἶχε συμβῆ μετὰξὺ ἡμῶν, διότι προσηνέχθη πρὸς με ὡς πρὸς πᾶσαν ἐτέραν γυναῖκα.

Δὲν ἐπράξεν ὅμως ὁμοίως καὶ ὁ δούξ δ' Ἀνζίου, ὅστις, μόλις ἰδὼν με, προσήλωσεν ἐπ' ἐμὲ διαρκῶς τὸ βλέμμα του. Ἡσθάνομην ἑμαυτὴν ἀνήσυχον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ βλέμματος ἐκείνου, χωρὶς δὲ νὰ ἐκφράσω πρὸς τὸν πατέρα μου διατί ἐπεθύμουν ν' ἀπέλθωμεν τοῦ χοροῦ, ἐπέμεινον εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἀνεχωρήσαμεν ἐκ τῶν πρώτων.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁ κύριος δὲ Μονσώρω ἐπαρουσιάσθη εἰς Μεριδόρ· εἶδον αὐτὸν μακρόθεν καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἐρριβούμην μήπως ὁ πατήρ μου ἠθέλει μὲ καλέσει, ἀλλὰ τοῦτο δὲν συνέβη. Μετὰ δ' ἡμίσειαν ὥραν, εἶδον τὸν κύριον δὲ Μονσώρω ἀπερχόμενον, χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ τις περὶ τῆς ἐπισκέψεώς του. Οὐδ' αὐτὸς ὁ πατήρ μου μοὶ εἶπέ τι, ἀλλὰ μόνον παρετήρησα, ὅτι, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ὑποδιοικητοῦ, ἐγένετο σκυθρωπότερος.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων, ἐνῶ ἐπανηρχόμην ἐκ περιπάτου εἰς τὰ περιγῶρα, μοὶ εἶπον, ὅτι ὁ κύριος δὲ Μονσώρω ἦτο παρὰ τῷ πατρὶ μου. Ὁ βαρόνος δις ἢ τρίς εἶχεν ἐρωτήσῃ περὶ ἐμοῦ καὶ δις ἢ τρίς ἐπίσης ἐζήτησε πληροφορίας ποῦ εἶχον μεταβῆ. Εἶχε δὲ διατάξει νὰ εἰδοποιήσωσιν αὐτὸν περὶ τῆς ἐπιστροφῆς μου.

Τῷ ὄντι, μόλις ἐπανῆλθον, ὁ πατήρ μου ἔσπευσε πρὸς με.

— Τέκνον μου, εἶπεν, αἰτίον τι, τὸ ὅποιον εἶναι περιττὸν νὰ γινώσκῃς, μὲ ἀναγκάζει νὰ χωρισθῶ σοῦ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας· μὴ μ' ἐρωτήσης, ἀλλὰ σκέψθητι μόνον, ὅτι ὁ λόγος τοῦ χωρισμοῦ ἡμῶν θὰ εἶναι κατεπεύγων, ἀφοῦ ἀποφασίζω νὰ μείνω μακρὰν σοῦ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας, ἴσως δ' ἐπὶ μῆνα.

Ἐρρικίασα, εἰ καὶ μὴ δυνάμενη νὰ μαντεύσω τὸν κίνδυνον, τὸν ὅποιον διέτρεχον. Ἡ διπλῆ ὅμως ἐπίσκεψις τοῦ κυρίου δὲ Μονσώρω οὐδὲν ἀγαθὸν προσιωνίζετο.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγω, πάτερ μου; ἠρώτησα.

— Εἰς τὸν πύργον Λύδε, παρὰ τῇ ἀδελφῇ μου, ὅπου θέλεις μένει κερυμμένη ἀπὸ τὰ ὄμματα πάντων. Θὰ ληφθῆ φροντίς, ὅπως ἡ ἐκεῖ ἀφιξίς σου γένηται ἐν ὥρᾳ νυκτός.

— Δὲν με συνοδεύετε;

— Ὁχι, δέον νὰ μείνω ἐνταῦθα, ὅπως ἀποτρέψω τὰς ὑπονοίας· καὶ οἱ ὑπῆρέται ἡμῶν δέον ν' ἀγνοῶσι ποῦ ὑπάγεις.

— Τίς ὅμως θέλει μὲ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ;

— Δύο ἄνδρες, περὶ τῶν ὁποίων εἶμαι ἀσφαλής.

Συμφωνήθη, ὅτι ἐμελλε νὰ συναπέλθῃ μετ' ἐμοῦ ἡ θυγάτηρ τῆς τρυφοῦ μου Γερτρούδη.

Ὁ πατήρ μου ἀπήλθε, παραγγείλας μοι νὰ ἐτοιμασθῶ.

Τὴν ἐσπέραν, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ἐγὼ καὶ ἡ Γερτρούδη, παρακαθήμεναι ἐντὸς φορείου καὶ συνοδευόμεναι ὑπὸ δύο ἀνδρῶν, ἀπήλθομεν διὰ τοῦ δάσου.

Προεβαίνομεν σιωπηραί, διότι, ὡς ἐγὼ ἠγνούον τὸν ἀπειλοῦντά με κίνδυνον καὶ τὸν λόγον τῆς ἐσπευμένης ἀναχωρήσεώς μου, ἐν τῇ αὐτῇ ἀγνοίᾳ διετέλει καὶ ἡ Γερτρούδη, πρὸς τὴν ὁποίαν μάτην εἶχον ἀπευθύνει σχετικάς ἐρωτήσεις, ὅτε, μετὰ δῖωρον ὀδοιπορίαν, καὶ ἐνῶ, παρὰ τὰς ἀνησυχίας μου, ἡ μονότονος καὶ ἴση κίνησις τοῦ φορείου μὲ ἀπεκοίμιζεν, ἀφυπνίσθη ὑπὸ τῆς Γερτρούδης, ἥτις μὲ ἐλάβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον ἀφυπνίσθη ὑπὸ τῆς ἀποτόμου κινήσεως τοῦ σταματήσαντος φορείου.

— ὦ! δεσποινίς, εἶπεν ἡ πτωχὴ κόρη, τί συμβαίνει;

Διωλίσθησα τὴν κεφαλὴν μου διὰ τῶν παραπετασμάτων καὶ εἶδον, ὅτι περιεκυκλούμεθα ὑπὸ ἑξ̄ προσωπιδοφόρων ἰππέων, οἵτινες ἀφώπλισαν καὶ συνέλαβον τοὺς θελήσαντας ν' ἀμυνθῶσιν ἡμετέρους δύο συνοδούς.

Ἐνεκα τοῦ καταλαβόντος με φόβου, δὲν ἠδυνήθην νὰ καλέσω εἰς βοήθειαν ἄλλως, τίς ἤθελε σπεύσει εἰς τὰς κραυγὰς μου; Ὁ φαινόμενος ἀρχηγὸς τῶν προσωπιδοφόρων ἦλθεν εἰς τὴν θυρίδα τοῦ φορείου.

— Ἦσυχάσατε, δεσποινίς, εἶπεν, οὐδὲν κακὸν θέλειπραχθῆ κατ' ὑμῶν, ἀλλ' ὁφείλετε νὰ μᾶς ἀκολουθήσητε.

— Ποῦ; ἠρώτησα.

— Εἰς μέρος, ὅπου, ἀντὶ νὰ ἔχητε νὰ φοβηθῆτέ τι, θέλουσι περιποιηθῆ ὑμᾶς ὡς βασιλισσάν.

Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη μ' ἐφόβισε πολλῶ μᾶλλον πάσης ἀπειλῆς.

— ὦ! πάτερ μου! πάτερ μου! ἐψιθύρισσα.

— Ἀκούσατε, δεσποινίς, μοι εἶπεν ἡ Γερτρούδη, γνωρίζω τὰ περίχωρα εἰμαι εἰς σὰς ἀφωσιωμένη, εἰμαι ῥωμαλέα καὶ θὰ εἴμεθα πολὺ δυστυχεῖς, ὅπως μὴ δυνηθῶμεν νὰ φύγωμεν.

Ἡ διαβεβαίωσις, τὴν ὁποίαν μοι ἔδωκε πτωχὴ ἀκόλουθος, ἦκιστα μὲ καθυσήχασεν. Εἶναι ὅμως τόσον γλυκεῖα ἡ παραμυθία, ὥστε ἀνέλαβον ὀλίγας δυνάμεις.

— Πράξτε ὡς θέλετε, κύριοι, ἀπεκρίθην, εἴμεθα δύο δυστυχεῖς γυναῖκες καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπερασπισθῶμεν.

Εἰς τῶν προσωπιδοφόρων, ἀφιππεύσας, ἀντικατέστησε τὸν ἡμέτερον ὀδηγὸν καὶ μετέβλεπε τὴν διεύθυνσιν τῆς πορείας ἡμῶν.

Ὁ Βουσοῦ ἀφῆκεν ἐλευθέρην τὴν ὥραιαν Ἄρτεμιν ν' ἀφηγηθῆ τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου της, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ διακόψῃ αὐτήν. Ἐκάστη λεπτομέρεια τοῦ βίου ἐκείνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠσθάνετο ἑαυτὸν κεκλημένον νὰ ἐπαγρυπνῆ, προῦκάλει τὸ ζωντὸν ἐνδιαφέρον του, ὥστε ἠκροῶτο τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἄφωνος καὶ ἀσθμαίνων, ὡς ἐὰν ἡ ζωὴ του ἐξῆρητο ἐξ̄ ἐκάστης λέξεως αὐτῆς.

Ἐνεκα τούτου, ἅμα ὡς ἡ νεαρὰ γυνή, καταβλήθεισα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἐν ἣ συνενούητο πᾶσαι αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος, διέκοψεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν διήγησιν της, ὁ Βουσοῦ δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μείνῃ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀνησυχίας, ἀλλὰ, συνενώσας τὰς χεῖρας:

— Ἐξακολουθήσατε, κυρία, εἶπεν, ἐξακολουθήσατε.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ πλανηθῆ ἡ Ἄρτεμις ὡς πρὸς τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον διήγειρεν ἡ φωνή, αἱ χειρονομίαι, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ Βουσοῦ διετέλουν ἐν ἁρμονίᾳ μετὰ τῆς παρακλήσεως, τὴν ὁποίαν ἐνεῖχον αἱ λέξεις αὐταί. Ἡ Ἄρτεμις ἐμειδίασε θλιβερῶς καὶ ἐπανέλαβεν.

— Ἐβαδίσαμεν ἐπὶ τρεῖς περίπου ὥρας, εἶτα δὲ τὸ φορεῖον ἐσταμάτησεν. Ἦκουσα τὸν τριγμὸν θύρας καὶ ὅτι ἀνηλλάγησαν τινες λέξεις: τὸ φορεῖον ἐπανέλαβε τὸν δρόμον του καὶ ἤκουσα ὅτι ἐκυλίετο ἐπὶ ἠχηροῦ ἐδάφους, ὡς ἐπὶ κίωρητῆς γεφύρας.

Δὲν ἠπατώμην, διότι, ῥίψασα βλέμμα ἔκτος τοῦ φορείου, διέκρινον, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐντὸς αὐλῆς πύργου.

Ὁποῖος ἦτο ὁ πύργος ἐκεῖνος; Ἐγὼ τε καὶ ἡ Γερτρούδη τὸ ἠγνούομεν.

Ἡ θύρα τοῦ φορείου ἠνεῶχθη καὶ ὁ αὐτὸς ἀνὴρ, ὅστις εἶχεν ἀπευθύνει ἡμῖν τὸν λόγον προηγουμένως, προσεκάλεσεν ἡμᾶς νὰ καταβῶμεν.

Ἐπήκουσα ἐν σιγῇ. Δύο ἄνθρωποι τοῦ πύργου ἦλθον μετὰ λαμπάδων νὰ παραλάβωσιν ἡμᾶς.

Παρηκολούθησαμεν αὐτούς, ὀδηγήσαντας ἡμᾶς ἐντὸς θαλάμου πλουσιῶς διακοσμημένου, κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς τοῦ Φραγκίσκου Α'. Πλούσιος δειπνος περιέμενεν ἡμᾶς ἐπὶ τραπέζης.

— Εἶσθε εἰς τὸν οἶκόν σας, κυρία, εἶπέ μοι ὁ δις μέχρι τοῦδε ἀπευθύνας μοι τὸν λόγον ἀνὴρ αἱ περιποιήσεις θαλαμηπόλου εἶναι ὑμῖν ἀναγκαῖαι, ἐπομένως ἡ ὑμετέρα δὲν θὰ σὰς ἐγκαταλείψει, ἀλλὰ θὰ παραμείνει εἰς τὸν πλησίον κοιτῶνα.

Ἡ Γερτρούδη καὶ ἐγὼ ἀνηλλάξαμεν φαιδρὸν βλέμμα.

— Ὅσάκις θέλετε νὰ καλέσητέ τινα, ἐξηκολούθησεν ὁ αὐτὸς προσωπιδοφόρος, δύνασθε νὰ κρούσητε διὰ τοῦ ρόπτρου ἐκείνης τῆς θύρας, διότι ἄνθρωπος θέλει ἀγρυπνεῖ διαρκῶς εἰς τὸν θάλαμον, ἕνα σπεύδῃ εἰς πᾶσαν ὑμετέραν διαταγὴν.

Ἡ φαινόμενη αὕτη ἐπιμέλεια ἐδείκνυεν ὅτι ἐφρουρούμεθα.

Ὁ προσωπιδοφόρος προτέκλινε καὶ ἐξῆλθεν. Ἐμεινάμεν μόναι.

Ἐσπεύσαμεν, λοιπόν, νὰ ἐξετάσωμεν τὸ προσωρισμένον διὰ τὴν Γερτρούδην δωμάτιον καὶ εἶδομεν, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐπίσης ὑπῆρχε θύρα μετὰ ρόπτρου, ἐξ̄ οὗ ἐνοήσαμεν, ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ θύρα τοῦ θαλάμου μου συνεκοινῶνουν μετὰ τοῦ αὐτοῦ προθαλάμου.

Ἡ Γερτρούδη ἐπλησίασε τὸ φῶς κηρίου εἰς τὸ κλεῖθρον τῆς ἐτέρας τῶν θυρῶν καὶ διέκρινεν, ὅτι ἦτο κεκλεισμένη ἐξωθεν. Ἦμεθα αἰχμαλῶτοι.

Ἡ Γερτρούδη ἦλθε πλησίον μου.

— Δεσποινίς, μοι εἶπε, παρετηρήσατε, ὅτι ἀνέβημεν μόνον πέντε βαθμίδας;

— Ναί, ἀπεκρίθην.

— Εὐρισκόμεθα, λοιπόν, εἰς τὸ ἰσογειον.

— Ἄναμφιβόλως.

— Ὡστε, προσέθετο μᾶλλον χαμηλοφῶνως καὶ προσηλοῦσα τὸ βλέμμα της ἐπὶ τῶν παραθυροφύλλων, ὥστε...

— Ἐὰν τὰ παράθυρα δὲν ἔχωσι σιδηρὰς κιγκλίδας, εἶπον, διακόψασα αὐτήν.

— Ναί, ἐὰν ἡ δεσποινίς ἔχη θάρρος...

— Θάρρος, ἀνεφώνησα, ὦ! ἐσο ἡσυχος, θὰ ἔχω.

Ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Γερτρούδης νὰ μοι νεύσῃ νὰ σιωπήσω.

— Ναί, ναί, ἐννοῶ, εἶπον αὐτῇ.

Ἡ Γερτρούδη μοι ἔνευσεν ἐκ νέου νὰ μείνω εἰς τὴν θέσιν μου καὶ μετέφερε τὸ κηροπήγιον εἰς τὸν θάλαμόν μου.

Εἶχον ἐννοήσει τὴν ιδέαν της καὶ ἐπλησίασα εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον προσεπάθουν ν' ἀνοίξω, ὅπερ ἡ Γερτρούδη μᾶλλον ἢ ἐγὼ ἐπέτυχεν νὰ πράξῃ.

Ἐξέπεμψα κραυγὴν χαρᾶς: τὸ παράθυρον δὲν εἶχε κιγκλίδας.

[Ἐπειὶ συνέχεια]

Διηλ.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ

[Συνέχεια ἰδὲ προηγουμένου φύλλον]

— Κύριε, εἶπε, βομβοβολοῦσι τὴν Ἐθνικὴν Συναικίαν!

— Δὲν τὸ πιστεύω, Λουδοβίκε, ἀπατάσθε!

— Δὲν ἀκούετε τουλάχιστον τὸν κρότον τοῦ τηλεδούλου;

— Πυροβολοῦσιν ἴσως κατὰ τῆς ἐθνικῆς πύλης.

— Ὅχι, ὄχι, κατὰ τῶν οἰκιῶν. Αἱ βόμβαι διέρχονται ἄνωθεν τῶν προχωμάτων καὶ πίπτουσιν εἰς τὰς ὁδοὺς.

— Ὑπάγωμεν νὰ ἴδωμεν.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐξῆλθον καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὴν ἀποβάθραν. Ἦτο ἀληθές. Πέραν, κατὰ τὴν Ἐθνικὴν συνοικίαν, οἰκίαι τινὲς ἤρχιζον νὰ ἀναφλέγονται. Οἱ ἄνθρωποι συνηγνάντων περιόεσι:

— Εἶνε ἀνανδρία, ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ λαοῦ!

Ἡ σάλπιγξ τῶν πυροσβεστῶν ἀντήχει τὴν νόκτα. Ὁ ὑπόκωφος κρότος τῶν ἀντλιῶν ἐπέτεινεν εἰς μᾶλλον τὴν τρομερὰν ταύτην σκηρῆν, καὶ μάλιστα ὁ κῶδων τῆς ἐκκλησίας, διέδιδο φρικωδῶς τὴν ἀπαισίαν ἀγγελίαν.

Ἦτο ἔναρξ. Τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας τὸ καταθρόνιον ἔργον ἐπετάθη ἐπὶ μᾶλλον. Ὀδμημία ἀμφιβολία πλέον ἐπετρέπετο. Ὁ βομβαρδισμὸς ἦτο ἀμείλιτος καὶ σκληρότατος, ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη κατὰ τῶν οἰκιῶν, τῶν παιδιῶν, τῶν γερόντων, καὶ, ἐπὶ πλέον, κατὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. ὦ! τὰς φρικώδεις νύκτας! καθ' ἣν ὥραν ἀνέτελλον οἱ ἀστέρες, ἤρχιζε τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς.

Ἐγνωρίζον καλῶς τὴν πόλιν οἱ διευθύνοντες τὰ ὀδοῦσια καὶ τὰς βόμβας ἐπὶ τῶν μνημείων, τῶν προσφυάντων τὸν θαυμασμὸν τοῦ κόσμου καὶ τὴν υπερφάνειαν τῆς πόλεως!

— Τὸ πῦρ εἰς τὴν Βιβλιοθήκην!

Μάλιστα, ἡ Βιβλιοθήκη καίεται καὶ μετ' αὐτῆς θησαυροὶ ἀνεκτίμητοι ἀπὸ αἰῶνων περιουλλεγόμενοι. Καὶ ἕνα παρεμποδίσωσι τὴν ἄφιξιν βοηθειῶν, τὰ ὀδοῦσια πίπτουσιν ὡς χάλαζα πέριξ τοῦ καιομένου ἀρχαίου μνημείου. Τὸ γυμνάσιον, ὁ ὁσὸς ναός, ἡ δὸδ; Δόμο καίονται.

Τὴν ἐπιούσαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ τὸ πῦρ ἔπαυσε, τὸ δὲ Στρασοδορὸν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ ἔναρξ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς. Ἐπρεπε νὰ βλέπῃ τις καὶ αὐτὰ τὰ παιδία τῆς ἀρχαίας πόλεως κλαίοντα

δὴ ἀπολύσει καὶ ἔχοντα τὰς πυγὰς: συνεσφιγμένους! Ὡ! ἀναμφιβόλως ὁ στρατηγὸς Βέρνερ ἐπαντάξεται νὰ φοβίση οὕτω τὸν λαόν, ὅπως τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐπαναστατήσῃ κατὰ τῆς στρατιωτικῆς: ἐξουσίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐξανασταθῇ ὁ στρατηγὸς Uhrich νὰ παραδοθῇ. Τόσον κακῶς ἐγνώριζε τὸν Στρασβούργειον χαρακτήρα.

— Πολεμήσωμεν μέχρι θανάτου! Δὲν θὰ παραδοθῶμεν. Ἡ πόλις αἰ βυθισθῆ ἐντελῶς ὑπὸ τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον μάλλον, οὐχὶ δὲ νὰ παραδοθῇ.

Αὕτη ἦτο ἡ γνώμη τῶν ἀσθενεστέρων, τῶν γυναικῶν, τῶν παιδιῶν, τῶν γερόντων. Ἐὰν οἱ ὕψις: ἄνδρες ἤθελον αἰσθανθῆ τὸ θάρρος τῶν καμπόμενων, εὐρισκόν εἰς τὰς οἰκογενεῖας τῶν τὰς ἀναγκαῖας ἐνθαρρύνσεις. Ἡ Γερμανία κακῶς ὑπελόγησε τὰς βολὰς τῆς. Εἰ καὶ πολλὰ δεινὰ τὰ δοῦζια προξένησαν εἰς τὴν πόλιν, δὲν ἐπέφερον ὅμως τὴν ἀθυμίαν, τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν ἀνανδρίαν, ἀλλὰ τὴν ἀγανάκτησιν.

Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Στρασβούργου, συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ θεάματος πασῶν τούτων τῶν δυστυχιῶν, ἐπορεύθη εἰς τὸ πρῶσιον στρατόπεδον, ἵνα παρακαλέσῃ τὸν στρατηγὸν Βέρνερ νὰ θέσῃ τέρμα. Ὁ στρατηγὸς δὲν ἠδυνήθη ἢ δὲν ἠθέλησε νὰ δὲν γένη ὁ ἀνώτερος ἀξιωματικὸς του, ἀπεκρίθη, δὲν τῷ παρεῖχε καμμίαν ἐλευθερίαν, ὅτι ὑπῆκουεν εἰς ὠριμένους διαταγὰς. Ὁ ἀρχιερεὺς ἐπανήλθεν εἰς τὴν πόλιν χωρὶς νὰ κατορθώσῃ τι.

— Ἡ Μητρόπολις καίεται!

Ἡ ἀπαισία αὐτῆς σήμῃ διεδόθη ἐν ἀκαρεῖ εἰς τὴν ἐκστατικὴν πόλιν Ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς Γερμανίας εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ ἐπισκόπου. Δὲν ἐβρίδεται πλέον τῆς μητροπόλεως, οὕτως ἐν τῶν ἀριστοουργημάτων τῆς γοθτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Πρώτῃ ἡ στέγη ἀνεφλέγη. Φοβερόν καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα! Αἱ φλόγες, ὀρμῶσαι εἰς τὸν ἀέρα, περιδινόντο ὡς μυριάδες ὄψεων περὶ τὸ κωδωνοστάσιον. Τὰ ζωγραφητὰ παράθυρα διερρήγνυτο, αἱ δοκοὶ φλεγόμεναι κατέπιπτον μετὰ φοβεροῦ πατάγου. Πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ καῆ, ἐκίχῃ ἀνηλεῶς. Ἐὰν οἱ λίθοι ἔμειναν ὄρθιοι, τοῦτο ἐγένετο διότι τὸ πῦρ οὐδὲν ἠδύνατο κατ' αὐτῶν. Τὸ Στρασβούργον, κατεστραμμένο, ἐθεάτο τὴν καταστροφὴν ταύτην. Ἦτο θανάτῳ, τίνας λοιπὸν διηύθυνον τὰ ἔργα ταῦτα; Ὁ Ἀτίλας, ἡ θεία μάλιστα, ἐξήλθεν ἀναμφιβόλως τοῦ τάφου ἵνα διευθύνῃ αὐτοπροσώπως τὴν φρικώδη πολιορκίαν τῆς πόλεως!

— Τὸ πῦρ εἰς τὸ πολιτικὸν νοσοκομετόν!

Μετὰ τὴν κατὰ τῆς θρησκείας ὕβριν, ὕβρις κατὰ τῆς δυστυχίας! Τὸ νοσοκομετόν πυρπολεῖται. Τὰ δοῦζια ἐπιπτον εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ἀσθενῶν. Ἐξερρήγνυτο πανταχοῦ, κτυποῦντα τυφλῶς, φωνεῦντα, συντρίβοντα, πυρπολοῦντα, κατατραυματίζοντα εὐλαδοῦντο δὲ τῶν προχωμάτων. Οἱ στρατιῶται ἀγανακτοῦντες ἔδλεπον τοὺς μύθρους διερχομένους ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν τῶν ἵνα κτυπήσῃ τοὺς κατόικους.

Πάντες οἱ κάτοικοι εἶχον ἐγκαταλίπει τὰς οἰκίας: τῶν καὶ κατέφυγον εἰς τὰ ὑπόγεια. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά διήρχοντο τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας, εἰς τὸ ἑσπικρον ἀνήσυχτοι διὰ τὴν τύχην τῶν πατέρων καὶ τῶν ἀδελφῶν, οὓς τὸ καθήκον ἐκάλεε ἔξω.

Ἀναγκασθεὶς νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν πύλιν Ἀυστερλίτζ δι' ὑπηρεσίαν τοῦ Ὁ Αὐγουστος Βωμάν ἀπὸ πέντε ἡμερῶν δὲν εἶχεν ἀναφανῆ εἰς τὴν οἰκίαν του. Καίτοι ἐγνώριζον διὰ τῶν φίλων του ὅτι ὁ νέος πυρπολητὴς ὑπέφερε ζωηρότητα κόπους, εἰς οὓς ἐν τούτοις δὲν εἶχε σχεδὸν συνειθίσει, ἡ μήτηρ του ὅμως ἦτο ἀνήσυχος. Διὰ νὰ τὴν καθυπαχάσῃ ὁ κ. Βωμάν ἀπέφασκε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀνεψιὸν του. Ἡ Λουκία ἤθελεν ἐπιμύσει νὰ τὸν συνοδεύσῃ. Ὁ κ. Βωμάν ἠρνεῖτο. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ βομβαρδισμὸς ἀνεστάλη, ἀφ' οὗ προξένησε καταστροφὰς καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ὑπεχώρησεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰς ἐπιμύσεις παρακλήσεις τῆς θυγατρὸς του.

Καθ' ἡν στιγμὴν διήρχοντο τὴν γέφυραν Corbeau, κρότος καταχθόνιος ἐκρήξαις ἐτάραξε τὴν πένθιμον οἰκίαν, ἥτις ἐπεκράτει εἰς τὰς ἐρήμους οδοῦς: συγχρόνως δὲ δοῦζιον ἐξερράγη ἐπὶ τῆς στέγης οἰκίας τινός, παρὰ τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

— Ἐπιστρέψωμεν, εἶπεν ὁ κ. Βωμάν.

Ἀλλ' ἡ νεῆπις ἔσκωψε τὴν μικροφυλίαν του. Τὰ δοῦζια λοιπὸν ἦσαν τόσον ἐπικίνδυνα! Ἐνεκα

μιας μόνης βολῆς τηλεβόλου ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψωσι: Δὲν ἤξευρον ὅτι δὲν ἐβομβοδόλου ποτὲ τὴν ἡμέραν! Μετὰ δύο λεπτὰ θὰ ἦσαν εἰς τὰ προχώματα! Ὅσα δ' αὐτὴν, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ὀπισθοδρομήσῃ, ἐν ἀνάγκῃ δὲ θὰ ἐξηκολούθει καὶ μόνῃ!

Ὁ κ. Βωμάν ὑπεχώρησε.

— Λοιπὸν, εἶπεν, ὑπέκω. Σπεύσωμεν λοιπὸν τὸ βῆμα.

Ἐφθασαν τέλος πάντων εἰς τὸ φρούριον Ἀυστερλίτζ.

— Παρατηρήσατε! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία, δεικνύουσα στρατιῶτην τινά, ὅστις, ὄρθιος εἰς τὸ χεῖλος τοῦ χαρακώματος, τοὺς ἀνεγνώρισε καὶ τοὺς ἔχαίρετα κινῶν τὸν πλόν του.

— Εἶνε ἐκεῖνος! εἶνε ὁ Αὐγουστος!

Ὁ κ. Βωμάν ἐκίνησε τὴν χεῖρα διὰ νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἀνεψιὸν του νὰ κατέλθῃ πρὸς συνάντησίν των. Ἀλλὰ, πρὶν οὕτως δυνηθῆ νὰ ἀποκριθῇ, δοῦζιον ἐκράγην ὀπισθεν αὐτοῦ διέσπειρε πανταχοῦ χάλαζαν λίθων. Ὁ Αὐγουστος ἐκλονήθη, ἀφῆκε νὰ πέσῃ ὁ πλόν του, ἤπλωσε τοὺς βραχίονας καὶ ἔπεσε βαρέως.

Ἡ Λουκία δὲν ἐξέβαλε κραυγὴν, δὲν εἶπε λέξιν. Ἐδραμεν εἰς τὸ χαρακώμα μετὰ τῶν ταχυτήτων, ὥστε ὁ σύντροφός της μόλις ἠδύνατο νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ τὴν σταματήσῃ. Οἱ φίλοι τοῦ τραυματισθέντος τὸν περιεκύκλωσαν. Ἡ Λουκία ἀπεμάκρυνε πάντας μὴ κίνησιν ἀπτόμον. Δύο πυρπολητὰί τὸν ὑπεστήριζον. Ἐφαίνετο νεκρός. Ὀλίγον αἶμα ἐκλήιδου τὸ μέτωπον του.

— Αὐγουστε, εἶμαι ἐγώ, ἐγώ! δὲν με ἀναγνώριζεις;

Ἐπὶ τῇ προσκλήσει φωνῆς τοσοῦτον ποθητῆς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, μειδιάμα δὲ διέστειλε τὰ χεῖλη του:

— Ἀγαπητῆ μου Λουκία... ἐψήθουρσεν.

Αὕτη ἦτο ἡ τελευταία λέξις του. Τὰ ὄρα χεῖλη του συνοστάλησαν. Ἡ Λουκία ἠθάρνηθη συσταλτομένη τὴν χεῖρα, ἦν ἐκράτει μετὰ τῶν ἰδικῶν της. Προσῆλθεν ὁ χειρουργός.

— Δυστυχῆς παιδίον! εἰς θύβρισε! δὲν ὑπέφερε πολὺ.

Τὸ δυστυχῆς κοράσιον ἠγέρθη δι' ἐνός ἄλματος, παρετήρησε τὸν ἱατρὸν ἀκαρδαμικτῆ, ἔπειτα, ἐκβαλοῦσα γοῶσαν φωνήν, ἔπεσεν εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ κ. Βωμάν. Τὴν μετέφερον λιπόθυμον εἰς τὴν ὁδὸν Νυέο-Βλεου. Ὁ δυστυχῆς πατὴρ της μόλις εἶχεν ἐλθεῖ ἐκεῖ Ἡ συνοικία de Pierres ἐπυρπολεῖτο ἡ οἰκία τοῦ ἐμπόρου ἐκαίετο μετὰ τῶν ἄλλων ἤρχετο νὰ ζητήσῃ καταφύγιον εἰς τοὺς φίλους του, χωρὶς μάλιστα νὰ σκεφθῆ νὰ ἀντιπαλαίσῃ κατὰ τῆς κοινῆς συμφορῆς, ὅτι ἐβλεπε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο ἡ ἀποθηνήσκουσα θυγάτηρ του.

Ὅτε ἡ Λουκία ἀνέλαθεν, ἠθάρνηθη αὐτὴν κατελιημένην ὑπὸ σφοδρῶ πυρετοῦ, συνοδευμένου ὑπὸ παραληρημάτων. Ὁ ἱατρὸς συνέστησε τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν ἡσυχίαν. Τὴν ἡσυχίαν ἐν τῷ μέσῳ πόλεως ἀπηνῶς βομβοβολουμένης!!

Τὸν Αὐγουστον ἐκίδευσαν τὴν μεθούριον περὶ τὴν μίαν. Ἐπειδὴ τὰ κοιμητήρια ἐκαίοντο ἔξω τῶν ὀχυρωμάτων, ἐνεταφίεζον προσωρινῶς τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον. Ὁ κ. Βωμάν καὶ ἡ γυνὴ του, ὁ κ. Βωμάν, πλῆθος ἀπειρον μετὰ συγκινήσεως ἠκολούθει τὴν λυπηρὰν ἐκφορὰν.

Ὁ βομβολισμὸς ἤξηκολούθει μετὰ τῆς αὐτῆς σφοδρότητος. Ἡ συνοικία de Pierres δὲν ἤρχε πλέον, εἶχε μεταβληθῆ καθ' ὅλοκληρίαν εἰς σωρὸν ἔρειπῶν ἡ οἰκία τοῦ Βωμάν ἦτο κατεστραμμένη ὀλοτελῶς. Αἱ βόμβαι εἶχον ἀποπερτώσει τὸ ἔργον τῆς πυρκαϊᾶς. Ὁ ἐμπόρος ἐδέχθη τὸ ἄτυλον τὸ προσενηθὲν ὑπὸ τοῦ φίλου του Βωμάν Ἡ Λουκία κατερούχετο, προσβληθεῖσα ὑπὸ ἑγκεφαλικοῦ πυρετοῦ, ἔνεκα τοῦ ὀποῖου ἔχυνε πᾶσαν αἰσθησιν. Ὁ γέρον πατὴρ Φριδὲλ ὀνομάσθη μέλος τῆς δημοτικῆς ἀποστολῆς, καὶ σχεδὸν δὲν ἐγκατέλειπε πλέον τὸ δημαρχεῖον. Τὸν ὀνόμασαν πρόεδρον τῶν πυρῶν τῶν δημοτικῶν ἐστιατορίων, τὰ ὅποια ἐλειτοῦργον ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς πολιορκίας, καὶ εἰς ἃ χιλιάδες δυστυχῶν ἔτρωγον ἵνα μὴ ἀποθάνωσι τῆς πείνης.

Ἐσπέραν τινά, ἐν ᾧ ἐβρίσκοντο ἐν τῇ αἰθούσῃ συριγμὸς γνωστότατος ἠκούσθη. Φοβερὸς κρό-

τος διεδέξατο αὐτὸν Ὁδοῦζιον ἔπεσαν εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, ἐν τῷ ὀποῖῳ ἀκριδῶς ἡ ἀσθενὴς διέμενον. Ἡ θύρα ἔγεινε θρόμβωματα καὶ πικνὸς καπνὸς διεχύθη εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ κ. Βωμάν ὤρμησε πρὸς βοήθειαν τῆς θυγατρὸς του.

Ἡ δυστυχῆς Λουκία ἦτο ἐνδεδυμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της. Τῷ ὄντι ὡς ἐκ θαύματος οὐδόλωσ προσεβλήθη.

— Φύγωμεν ταχέως, εἶπεν ὁ κ. Βωμάν εἰς τὸν Βωμάν. Οὐδὲ ἐν λεπτοῖς τῆς ὥρας ἔχομεν πρὸς ἀπώλειαν. Σώσωμεν τὴν Λουκίαν!..

Ἀμέσως ὁ κ. Βωμάν περιετόλιξε τὴν θυγατέρα του διὰ σκεπάσματος καὶ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονας του.

— Δός τιν εἰς ἐμέ, ἀνίκει εἰς ἀμφοτέρους ἡ Λουκία σου, ὁ ἰσχυρότερος πρέπει νὰ τὴν φέρῃ.

— Αἰσθάνομαι τόσας δυνάμεις, ὥστε καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ἀν ἦτο ἀνάγκη, θὰ τὴν ἔφερον, ἀπεκρίθη ὁ Βωμάν.

Κατῆλθον ἐπεσευμένως. Τῇ ἀληθείᾳ δὲν εἶχον καιρὸν πρὸς ἀπώλειαν, διότι τὸ πάτωμα ἤρχιζε νὰ ἀναφλέγηται καθ' ἡν στιγμὴν ἐξήρχοντο, δεύτερον δοῦζιον ἔπεσαν ἐπὶ τῆς οἰκίας. Τα παράθυρα τῆς αἰθούσης συνετρίβησαν μετ' ἀπαισίου τριγμοῦ καὶ γλώσσα φλογὸς ὑψώθη, λείχουσα τοὺς τοίχους.

Ποῦ ἐπορεύοντο; Δὲν ἤξευρον καθ' ὅλου Ἡ εἰμαρμένη τοὺς διεύθυνε πρὸς τὴν μητρόπολιν. Ὁ κ. Βωμάν ἐβάδιεν ἐπὶ κεφαλῆς, σφίγγων ἐπὶ τοῦ στήθους: τὸ πολῦτιμον φορτίον του, κατόπιον ἡ Μαρία καὶ ἡ μήτηρ της, ἐπὶ τέλους ὁ κ. Βωμάν κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν μικρὰν Ἐλιζαν. Ὁδοῦζιον δέκα βήματα πρὸ αὐτῶν ἐκράγην τοὺς ἐνέπλησε κόνεως.

— Ταχέως, ταχέως, στρέψωμεν εἰς τὴν ὁδὸν Dôme, εἶπεν ὁ κ. Βωμάν, δυνάμεθα νὰ καταφύγωμεν εἰς τοῦ Ρέικερ.

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Νυέο-Βλεου καὶ Bloglie ἕτερον δοῦζιον ἔπεσον ὀπισθεν τῶν. Ἡ Μαρία Βωμάν ἐστράφη ἐπεπληγμένη, ἀνοῦσα δύο σπαρακτικὰ φωνὰς. Ὁ πατὴρ της καὶ ἡ ἀδελφὴ της Ἐλιζα ἔπεσον γαμαί.

— Βοήθεια! ἐφώνησεν ἡ κ. Βωμάν, ὡς ἔξω φρονεῖν, βοήθεια!

Ἀλλ' οὐδεὶς τὴν ἤκουεν. Ὁ κ. Βωμάν, ἀφιερωμένος εἰς τὴν Λουκίαν, δὲν παρετήρησε τίποτε, καὶ ἐξηκολούθει τὴν παράφροναν πορείαν του. Ἐπανήλθε μόνον μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀφ' οὗ κατέθηκε τὸ πολῦτιμον φορτίον του εἰς τόπον ἀσφαλῆ ἔξω τὴν Μαρίαν καὶ τὴν μητέρα της γονυκλινεῖς πρὸ δύο πτωμάτων αἱματοφύρτων.

Ἐργουπέτησεν ὡσαύτως, ἔθηκε τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς Ἐλιζης, ἔπειτα ἐπὶ τῆς τοῦ Βωμάν. Οὐδεὶς παλμὸς ἤκούετο.

— Σπεύσατε εἰς τοῦ Ρέικερ, εἶπεν εἰς τὰς δύο γυναῖκας, δὲν δύνασθε νὰ μείνητε ἐδῶ. Θὰ σὰς φέρω ἀμέσως τὰ...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ περᾶν τὴν φάσιν του. Διὰ τῆς χειρὸς ἐδείκνυε τὰ ἄψυχα σώματα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ τέκνου.

Ἀλλ' αὐταὶ δὲν ἐκινήθησαν, ἀποφασίσασαι νὰ μὴ ἐγκαταλίπωσιν ἐν τῇ ὁδῷ τὰ δύο ταῦτα ὄντα, τὰ τοσοῦτον προσφιλέ. Κατὰ τύχην, ὁ Βωμάν εἶδε διερχομένους ἀνθρώπους φέροντας φορτία. Τοὺς ἐκάλεσεν, ἐπέθεσαν τὰ δύο σώματα καὶ ἀνεχώρησαν.

F. Diény.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ἀλέξ. Ν. Δαρδανέλλια Ἀ' τόμ. «Ἐκλ. Μυθ.» δεδμ. ἀπεστάλη. — κ. Φλ. Δυστυχῶς ἐδημοσιεύθη ἀλλαγῶν περιεμμένων ἔτερον. — κ. Ι. Δ. Ἀραβίαν Ἐπὶ ὄλλα πέμπονται τακτικῶς. — κ. Β. Andersen, Πάτρας: Ἀκατάλληλον. — κ. Κ. Σ. Χ. Πύργον Μετεφράσθη ὑπὸ τῆς κυρίας Θεοφανείας Χ. Ἀμπελά. — κ. Β. Φ. Βόλον Βιβλίον δις ἀπεστάλη. «Κ. Κ.» ὁρ. 2,50 ταχ. λ.40. — κ. Ν. Κ. Τρίκαλα Ἀκατάλληλον, δυστυχῶς: ἀποστείλατε ἕτερον, παρακαλοῦμεν. — κ. Π. Γ. Σύρον Ἐδημοσιεύθη ἀλλαγῶν. — κυρίαν Α. Ι. Π. Ἀθήνας Ἐὰν ἐγκριθῇ.